

منصوره! وه منصوره! پاڅه چې لمونځ قضا کېږي.

سترگې مې وغوړولې، مور مې وه، ساعت ته مې وکتل څلور نیمې بجې وې، له ځایه پاسېدم، اودس مې وکړ، او له لمانځه وروسته مې لا لاسونه د دعا لپاره لپه نیولي و چې مور مې بیا را غږ کړ:

- منصوره ځویه بوره خلاصه شوې....

- چې بوره خلاصه شوې وه، نو پروڼ مې چې پلار بازار ته تلو ورته به دې ویلي وو، کنه!!!!

- مور مې، چې په نغري کې دلرگیو پاتې شونو ته پوکي ورکول، وویل:

- هېر مې شو، خو ته دا پیسې واخله او لارښه بوره راوړه.

پیسې مې ترې واخستې، دروازې ته د رسېدو سره مې په لرگینې دروازې څړیدلي زنځیرته لاس غزولو چې دروازه وتکېده، دروازه مې خلاصه کړه، پلوشه بې له دې چې څه ووايي، له خندا په ډکه خوله، ځنگزنه کور ته ننوته. مور مې د پلوشې په لېدو وارخطا او بې واره پوښتنې شروع کړې.....

- لورې سترې مشې، خیریت دی؟ څنگه داسې بې وخته راغلې؟

- پلوشه چې لا هم هغسې یې خوله له خندا ډکه وه، په ناز وویل: نا ترورې خیر و خیریت دی، د خوشحالی خبر مې درته راوړی، خو لومړی شپړیني را، بیا یې درته وایم.

مورمې د ټیکري به پلو کې غوټه کړی د شلو لوټ را خلاص کړ او پلوشې ته یې ونيو، پلوشې د شلو لوټ واخست، مسکې شوه په لږ څه لوړ غږ یې وویل: تهری کمال نه مو که ده که له، مور مې لږ څه لږ برانه شوه ویویل:

لوظ (ناول) / 2

- کمال جان ته مو کوژده وکړه!!! پلوشې په لور غږ زما د مور د خبرو په تاييد هو وويل. پلار مې چې په دروازه را ننوتو مور مې پرې ورغږ کړ: وه سرپه راشه چې پلوشه څه وايي، کمال ته يې کوژده وکړه، پلار مې چې د تسبو يوه يوه دانه يې اړوله، په گڼه گيره لاس را تېرکړ او مسکې شو.

- ښه ډېر ښه، لورې مبارک دې وي درته، خدای دې درته برکتې کړي. زه هم ډېر خوشحاله شوم له ځان سره مې وويل کماله زه به درسره گورم، پټ پټ کارونه کوه، مور مې را غږ کړ:

- منصوره ته لا ولاړ يې، زر لارښه، بيا به وايې، چې مکتب ناوخته شوی، دا دی، هاغه دی.

بې له دې چې څه ووايم له کوره ووتم او د گلي کاکا د دکان په لور وخوځېدم، د گلي کاکا له دکانه مې بوره واخسته او د کور په لاره سم شوم، د چای له څښلو وروسته مې مهال ویش ته په کتو کتابونه جوړ کړل اول ساعت دري وو، پام مې شو، چې د دري کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې، ساعت ته مې وکتل، اووه نيمې بجې وې، دا چې رسميات په اته نيمې شروع کېدل، نو زر مې کورنۍ وظيفه وليکله او له کوره د مکتب په نيت ووتم، ددې لپاره چې شبیر له ځانه سره واخلم د بر کلي په لاره سم شوم، خو د شبیر دوي له کوره راته پته ولگېده چې شبیر وختي وتی دی، ساعت ته مې پام شو اووه دقيقې پاتې وې اته نيمو ته. مزل مې يوڅه گړندی کړ، اته او پنځه ديرش وې چې د لېسې په دروازه ننوتم، په چټکۍ د صنف په لور لاړم، له ډېرې وارخطايۍ مې د ټولگي په دروازه کې کتابونه له لاسه ولوېدل، زما ددې وضعيت په ليدو ټول ټولگيوال په خندا

لوظ (ناول)/3

شول، استاذ پرې چغه کړه، بې حياوو زه درته ولاړ يم او تاسې خاندی بيا يې ماته مخ را واړو:

- منصوره ته د مسووليت په نوم څه شی پېژنې کنه؟ د صنف اول نمره يې ته بايد له ټولو مخکې په صنف کې حاضر اوسې.

- استاذه بخښنه غواړم ناوخته شو، بيا به داسې نه کېږي، استاذ هم د سر په اشاره راته د کيناستو وويل...

لاړم د صداقت په خوا کې په خالي څوکۍ کيناستم، استاذ درس خلاص کړ، د درس په هکله يې د شاگردانو نظريات او پوښتنې واورېدل، په وار سره يې پوښتنو ته ځوابونه وويل او له ټولگي څخه ووت، د استاذ د وتلو سره سم په څو شېبو کې د ټولگي خاموشه فضا د هلکانو خدا او شور ونيوله، پرلپسې ساعتونه تېر شو، وروستی ساعت خالي و، زر تېر شو د مکتب د رخصتۍ زنگ د وهل کېدو سره، د لیسې لويه دروازه د شاگردانو په مخ خلاصه شوه او ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په لار راسره زما يو ټولگيوال جمشيد ملگری شو، په ټوله لار مو سره ښې ډېرې غوږې وکړې، په خبرو خبرو کلي ته ورسېدو، له جمشېده مې خدای په امانې واخسته او په گړنديو قدمونو مې د کور لار را لنډه کړه، دروازه مې وټکوله، وړې خور مې دروازه خلاصه کړه، لاس يې را وغزو:

- لالا سترې مشې او کتابونه يې زما له لاسه واخستل، مور مې هم سترې مشي سره وويل، منصوره لاسونه ووينځه ډوډی تياره ده.

وړې خور مې پيتاوې ته سترنجۍ هواره کړه، ما لاسونه ووينځل او ډوډی ته کيناستم، مور ته مې په خدا وويل:

- مورې خلکوته په اوږي کې بندۍ نه رسېږي او ته يې په ژمي کې خورې.

لوظ (ناول) / 4

- په خندا شوه دا برکتونه خو به منې. ښه په مړه گېډه مې ډوډۍ وخوړله او پاڅېدم، مور مې وويل منصوره تا خو هيڅ ونه خوړل!
- بس دی مورې مور شوم، ځم شبيير اخلم، څو درس ته!

په همدې خبرو کې وم، چې دروازه وټکېده، خلاصه مې کړه، شبيير وو، په خندا مې ورته وويل، همدا اوس مې يادولې، څه ښه شوه چې راغلې.

- شبيير موسکى شو، سمه ده، سمه ده، ورشه کتابونه دې راواخله، چې ناوخته کېږي.

- چای به وڅښو بيا به څو!!

- هرڅه مې کړي، بس ته زر کوه.

د سمه ده په ويلو کور ته ننوتم، کتابونه مې را واخستل، او د خپل ځای په لور، چې له گودره يو څه فاصله کې د دنگ چنار لاندې کوچنۍ دېره غوندې وه او د کلي شوخو هلکانو به ورته ديدن چوک ويلو، وخوځېدو. زه او شبيير به اکثره همدې ځای ته د درس لپاره تلو، خو جمشيد به بيا په عذابولو او ويل به يې چې گوره منصوره تاسې خوهلته ځئ، خو کومه ورځ مونږ ته کار ونه گورئ.

تر يو څه وخت پورې مو درس وويلو، شېبه وروسته شبيير وويل:

- منصوره پوهېږې؟ پدې ورځو کې دا هرڅه راته نوي نوي ښکاري، په هرڅه کې يو نوى ايجاد شوى رنگ وينم، دا سې احساسوم چې کاینات راباندې مهربانه شوى، رنگونه را وروي او زه لکه جنتي چې د دنيا له ټولو کړاوونو څخه سترې شي، له يو څه درد زغملو وروسته خپل روح د کایناتو څښتن ته وسپاري او مهربانه څښتن يې ددې ټولو دردونو او کړاوونو په بدل کې د جنتونو په دروازه ننباسې او جنتي داسې احساسوي چې گوندې هېڅ درد او کړاو يې نه وي

لوظ (ناول)/5

ليدلی. منصوره! کاشش!! طبيعت په مونږ تل همداسې مهربانه وای، په مونږ يې تل همداسې د رنگونو دباران د منظر تماشه کولای. - په حیرانۍ مې د شبیر خبرو ته غوږ نیولی و، موسکې شوم، شبیره! څه شوي، چې نن داسې د طبيعت په ثناء بوخت يې او طبيعت ستايې؟ ورو مې له غوږه کش کړ، نه چې ورو مې مټین شوی!؟ څوک ده، هغه خوشبخته چې زما شبیر خوښه کړې ده؟

- مسکې شو، د همدې کلي ده، خو صبر چې راشي، نو به يې وينې!

شبیر به يوه شيبه کتاب او يوه شېبه د ملک صیب د پټيو ترمخ د گودر په لور تللې لارې ته کتل، لږ وروسته د ملک صیب په پټيو کې د گودر په لور د تلونکو نجونو قطار را ښکاره شو، نجونې به لکه د زانو کله په قطار او کله به يې قطارونه مات کړل او لکه د شيلدلي هار د غميو په شان به وشیندل شوې، د نجونو قطار چې مونږ ته يو څه نژدې شو، نو شبیر مې په ځنگل وواځه، وایه کنه سرپه، ځنگه غلی يې؟

شبیر چې په خوله يې هېڅ نه ويل، چوپه خوله يې لاس ديوې نجلۍ په لور وغزلو، نسرین وه، هغه نسرین چې دکلي ډېرو زلمو يې د وصل خوبونه ليدل، دښکلا ستاينه يې د غم ښادۍ په محفلونو کې د کليوالو ښځو عادت گرځېدلی وو او زرو ښځو به يې سترگې د ښاپيريو سترگې بللې. مور مې يوه ورځ کيسه کوله چې نسرین په يو واده کې کوم سپين ږيري ليدلې وه، نو د خپلې پېغلې لور په مخکې يې ويلي وو، چې لورې دادی حسن!! پوره لس لکه روپۍ يې شمارم که رايې کړي.

د نجونو قطار د گودر په طرف لار، ورو ورو پنا کېده، شبیر ته مې پام شو، چې سترگې يې هم هغسې د نجونو په قطار گندلې وې او د صاحب شاه صابر دا بيت يې زمزمه کاوه:

لوظ (ناول) / 6

اوس مې په زړه او ذهن داسې را خوره ده مينه

اوس چې د چا سره خبره كوم دا كومه

د شبير په اوږه مې لاس كېښود.

- شبيره! چېكه يې وخوړه

- ها!

- ښه يې؟

- هو هو ښه يم، ښه يم.

په خندا شوم، ياره دومره جدي كېږه هم مه، هر څه به سم شي، سر

يې وخوځو، مسكې شو.

يوه شيبه دواړه خاموشه ناست وو، د مازيگر اذان يې وكړ، شبير ته مې

وويل چې څو ...

له ځايه پاڅېدو او كرار كرار وخوځېدو، د كلي لوى جومات ته مو ځان

ورساره، د جمې وخت وو، لاړو او په لس كسيز صف كې مو اضافه والى

وكړ. جمه مو وكړه، له جوماته راووتو، له شبيره مې اجازه واخسته او كور

ته لاړم، كور كې مې مور خفه وه، د خفگان د علت پوښتنه مې ترې وكړه،

ويې ويل؛ پلار دې زنگ كړى و چې مريض دى او په شفا خانه كې دى،

مور مې ډېر زيات خفه وه، مور مې په حقه وه د هغې خفگان پر ځاى وو،

ځكه چې پلار مې د شكړې ناروغي درلوده. د مور د تسلى لپاره مې وويل:

- مورې هسې خفگان مه كوه، پلار مې ښه دى، بس هسې څه د سينې

تكليف يا زكام به وي دهغې لپاره به ډاكټر ته تللى وي او كه بيا دې

هم تسلي نه كېږي؛ نو زه به لاړشم، را به يې ولم، جامې مې تيارې

كه! همدا اوس ځم.

- نه نه اوس مه ځه، سبا به لاړشي.

لوظ (ناول)/7

- ښه سمه ده مورې، خو ته دا خفگان ميگان پرېده، او ها هغه وږمه څه شوه؟
- همدلته ده، هغه همسايه جيني راغلي ده، د هغې سره ناسته ده، دا چې د مور پام مې بدل کړم، نو په کراره يې خواته ور نژدې شوم، ومې ويل:
- ښايسته ده، که بدرنگه؟
- مور مې د خپل ټيکري پيڅکه په سترگو را تيره کړه، نه کوم درته کوژده! بېغمه شه! او پدې چلونو خو يې بيخي هم نه! دواړو وځندل او زه ترې خپلې خونې ته لاړم.

* * *

سهار اووه بجې وې، له موره مې خدای په امانې واخسته او د ښار په نيت له کوره ووتم، اسمان وريخ وو، ميده ميده باران ورېده، هډه کې غواگۍ موټر ته وختم، زما د ناستې سره سم يو بل هلک هم را وختو زما تر څنگ په مخکني سيټ کې کېناست، په شاته سيټ کې دوه گېره خريلي، يو ملا ډوله سپرې او يو ماشوم ناست وو، موټر وان موټر ته راوختو، موټر يې چالان کړ نصور يې تو کړل او په کراره يې وويل: يو دعا د خپر وکړئ.

موټر ورو ورو لار را لنډوله، شاته سيټ کې د ناستو خلکو ښه ساعت تېر و، کله به يوه او کله به يې په بله موضوع بحث شروع کړ، ما مې په خوا کې ناست ملگري ته وکتل، ورو مې وويل ښه يې، تندى يې تروش کړ:

- زه ښه يم، خو که ته دې دا پښه لرې کړې، نو بېخي به ښه شم.
- خپلې پښې ته مې پام شو، چې د هغې په پښه مې اېښې، نه پوهېږم چې له کله نه مې پښه د هغې بې چاره په پښه اېښې وه. زر مې پښه لرې کړه او يوه څه په شرمنده لهجې مې ورو وويل

لوظ (ناول) / 8

- وېښه ياره
- مسکى شو، هېڅ خبره نشته، چرته ځي؟
- جلال اباد ته!
- هغه خو ماته پته ده، چې جلال اباد ته ځي، خو په جلال اباد کې کوم ځای ته!
- نور خو نه يم بلد، ځکه چې ښار ته دومره تگ راتگ نلرم او بيا مې ورته ټوله کيسه وکړه چې پلار مې هلته په ښار کې وظيفه لري انجينر دى، زنگ يې کړى وو، چې مريض دى، نو دا چې ورته مو سودا شوه، پدې خاطر ورپسې ځم، که ډېر په عذاب وي، نو کور ته يې راولم.
- ښا ښا! لاس يې را اوږد کړ، زما نوم پروېز دى، د کونړ پوهنتون د اقتصاد پوهنځي څخه فارغ او اوس په جلال اباد کې په يو شخصي بانک کې (Cashier) خزانه دار يم.
- ښه ډېر ښه! زما نوم منصور دى، دولسم ټولگي کې يم، سړ کال له خيره فارغېرم.
- مسکى شو، ډېر ښه! د پوهنتون څه اراده لرې که نه؟
- هو له خيره! که نصيب مو وو نو، ولې نه!
- موټروان ناڅاپه په بريک پښه ټينگه کړه، سټيرينگ يې د پټي خواته تاو کړ، د موټر په مخ کې د مدرسې ماشومان چې له مدرسې په ناڅاپي ډول راوتې وو، هک پک وارخطا ولاړ وو. گيره خريلي سړي په غوسه وويل: د غوا زامنو وطن خو مو در په دره کړ او نزدې وه، چې مونږ مو وژلي واى، تاسو خو هېڅ بلا نه وهي!! بس خو د تروريزم او وحشت خپرولو هډې يې را جوړې کړې دي، بيا چېبغې وهي چې پلانکى ترهگر را لېږي او بېستانکى ترهگر را لېږي، هېڅوک درته ترهگر نه را لېږي، بلکى په کور دننه يې

لووظ (ناول)/9

درته روزي، کوم چې تاسو د دين هډې بولي، دا په اصل کې د وحشت خپرولو هډې دي، ملا ډوله سړي يې په خوله کې خبره ور وچه کړه.

- په کراره سرپه! ته څه لگيا يې، ماشومان دي، او پاتې شوه د وطن خبره نو دا وطن دين، مدرسې، جومات، قران او د قران لوستونکو نه دی وران کړی، بلکې له دينه او قرانه نا خبرو وران کړی، دا کوم د قران لوستونکي طالبان، چې ته ورته ترهگر وايې دا په اصل کې هغه څوک دي چې مدرسې ته د تگ، را تگ په وخت ورته فرشتې خپلې وزرې غوروي، دا هغه متعلمين دي، چې پيغمبر^(ص) خپل وارثين بللي، او دا ځای چې تا ورته د تروريزم د هډې نوم ورکړ، د هغه تعليم د خپرولو ځای دی، چې د امن کتاب او د پيغمبر^(ص) ستره معجزه قران عظيم الشان پکې تدریسېږي، دا ځای د هغه تعليم د خپرولو ځای دی، چې متعلم د (والصلاح خير) او (انما المومنون اخوة فاصلحو بين اخويکم وتقوالله لعلکم ترحمون) درس زده کوي، ته څه فکر کوې، دا کوم وحشت چې پدې وطن کې روان دی، مونږ ورته خوشحاله يو؟ نه، هېڅکله نه!! مونږ له تاسو ډېر ځورېږو، تاسو هم ملامته نه ياستئ، بس د خلکو نه منفي تبليغات واورئ او خپله د خپل دين او اسلامي مقدساتو په سپکاوي لاس پورې کړئ.

گیره خريلي سړي چې په خوله کې يې لارې وچې وې، بخښنه وغوښته. شيبه وروسته په ښار کې وو، له موټره ښکته شو، د څنگ ملگري مې وويل:

- څه کوې؟

- وُلې مې پورته واچول، پلار پسې مې ځم، مسکې شو، څنگه يې پيدا کوې؟! زنگ ورته ووهه چې چرته دی، نو پيدا کول به يې درته اسانه شي.

لوظ (ناول) / 10

- له جبهه مې موبایل را وویست، د پلار شمېرې ته مې زنگ وکړ
- لالا اورې، زه یم منصور، چرته یې؟
 - له هغې خوا غږ، چې زما د پلار نه وو، راغی، منصوره پلار دې ښه دی،
راوستی مو دی اطاق کې یو، چرته یې ته؟
 - زه دلته په ښار کې یم، تاسو چرته یاستئ؟
 - څنگ کې دې څوک شته؟ ته ورکه موبایل چې ددې ځای ادرس ورکړم.
موبایل مې پروېز ته ورکړ. پروېز څو شپې موبایل غوږ ته نیولی و او بیا
راکړ او راته یې وویل چې راحه راپسې، زه هم روان شوم، پروېز ویل: دا
داسې ښار دی، چې ډېری خلک ورته له ډېرو هیلو او امیدونو سره راشي،
د خپلو خوبونو د رښتیا کولو په تمه ډېرې سختۍ او مشکلات وگالي،
ځینې چې بخت یې د سرو وي، خوبونه یې رښتیا شي او د تل لپاره ددې
ښار شي، خو ځینې چې بخت یې کوټه وي له هرڅه مایوسه، ددې ښار په
کوڅو کې د خپل ورک منزل په لټه ورځې شپې سبا کوي او د دیارې کولو
لپاره هم د واسطو په لټه کې وي. په خبرو خبرو کې پروېز د یو بلند منزله
ودانی په لور اشاره وکړه، همدا تعمیر دی راحه! د ودانی په زینو ور سم
شو په دریم منزل کې د یو اتاق دروازه مو وټکوله، ځوان هلک چې زوړ
جمپر یې په غاړه وو، دروازه خلاصه کړه، پلار مې مخامخ په بخاری کې
لرگي سمول، اطاق ته دننه شو، سترې مشي مو وکړه، کېناستم، پروېز ته
مې وویل ته به راسره چای وڅښې بیا به ځې، هغه ست وکړ خو پلار مې
هم ورته خبره تکرار کړه، پروېز هم کېناست، پلار مې وویل:
- منصوره که زه پوه وای، نو له راتگه مې منع کولې، خو څه خیر! څنگه
یې کور ته خیر وو او دا ځوان دې را معرفي نه کړ؟!
- پلاره دا پروېز دی، ددې ځای په پیدا کولو کې یې راسره مرسته وکړه.
پلار مې پروېز مخاطب کړ

لوڙ (ناول)/11

- مننه ڄويه!
- نه ڪاڪا ڊي ڪي ڊ منني ڄه خبره ده، دا خو زما فرض وو.
- پروڙ ڇي ڊ چايو پيالو يي ڪيڻوده وويل: ڀنه ڪاڪا اوس به ماته اجازه راکي، زه ڄم، پلار مي يو ڄل بيا له پروڙه مننه وڪڙه، پروڙ رخصت واخست او لاڙ. پلار مي غڙ وڪڙ.
- نيازالدينه ته راشه!
- هم هغه هلڪ ڇي دروازه يي را خلاصه ڪڙي وه، راغي، ها انجينر صيب!
- نيازالدينه هغه زما ڪالي را جوڙ ڪه زه دفتره پوري ڄم، ڇي له هغه ڄايه راغلم، نو لاڙ به شو ڪور ته!
- خو انجينر صيب تاسو خو ابل پرون راغلي او اوس....
- پلار مي په خندا وويل: رئيس صيب محترم ڄوي مي راپسي راغلي دي او ڇي ما بو نه ڄي، زما نه بغير خو دا ڊ تلو والا نه دي.
- نياز الدين ڊ سمه ده په ويلو له اتافه ووتو. پلار مي وويل:
- ڄويه ته همدلته اوسه تلويزون هم شته، مجلي هم هلته په ميز پرتي دي او ڪه ڄه خوراڪ ڄنباڪ ته ڊي زڙه ڪيڊه، نو نياز الدين ته ووايه درته به يي له بازاره راوڙي، زه دفتره پوري ڄم، ڇي راغلم، نو بيا به لاڙ شو.
- له جيبه يي موبائل را وويست، غور ته يي ونيو، چرته يي؟ سمه ده زر راشه زه تيار يم، ڄويه زه ڄم، ڊريور راغلي، ته زڙه تنگ نه ڪڙي. پلار مي لاڙو، نياز الدين په مينه ناکه لهجه وويل:
- منصور لالا ڊڊه ووهه، ڪمپله ڪش ڪڙه، ڇي يخ دي، ڊ تلويزون ريموٽ يي راکڙ، واخله، ڇي ڄه ڊي خوني وي هم هغه وگوره، زه بازاره پوري ڄم، ڇي ڊ گرمي ڊ پاره يو ڄه راوڙم. ورته مسڪي شوم.

لوظ (ناول) / 12

هغه لار او زه يواځې په اتاق کې پاتې شوم، په تلويزون کې مې چينلې بدلولې را بدلولې، په يو چينل کې هندي فلم لگيدلی وو، هم هغه مې پرېښود او کرار ورته ډډه شوم.

څه د پاسه دوه بجې وې، چې پلار مې راغی، له هغه ځايه ووتو، پلار مې وويل ته راځه چې په ښار کې دې لږ وگرځوم او څه نا څه سودا به هم واخلو، پلار مې مخکې او زه ورپسې، ښار و، رنگ رنگ خلک پکې وو، اکثره په تورو حجابونو کې ښځې او جينکې چې يواځې سترگې به يې ښکارېدې گرځېدې، ماته خو جالبه دا وه، چې ما به کومې جينې ته ور وکتل نو هغې به هم همداسې په سترگو کې سترگې را خځې کړې، تر هغې چې ما سترگې وا نه ږولې، نو هغې به نه اړولې، زړه کې مې تېر شو، چې دا څومره ښځه سترگې جينکې دي، کلي کې خو، چې جينې په سل مترې کې هلک وگوري، نو له واره يې لاره بدله کړې وي، پلار مې را غږ کړ منصوره څه سوچ کې؟

- هېڅ! هسې دا د ښار خلک د کلي سره څومره فرق لري! کنه لالا؟
- هو څويه دا ښار دی، اکثره تعليم يافته خلک پکې اوسېږي او ژوند پکې د کلي په نسبت ډېر پرمختگ کړی دی، ته راشه دا مالتي ډېرې ښايسته دي، يو من ترې واخلو.

مالتي مو واخستې، سيده د موټرو د هډې په لور وخوځېدو. په يو موټر کې کيناستو، چې مونږ پکې اولني کسان وو، خو ښه و ژر ډک شو، په لاره کې يو څه رش وو، ماښام اذانونه يې د عبدالخيلو نومې ساحه وکړل، هم هلته موټروان موټر يو اړخ ته اودرولو ښکته شو لمونځونه مو وکړل، موټر واپس حرکت وکړ، په فضا کې د تيارې ترڅنگ خاموشي خپره وه، سپورمې لکه سرداره د ستورو په منځ کې ولاړه وه، موټر ورو ورو لار را لنډوله، زه په شاته سيټ کې د شيشې خوا کې ناست ووم، شيشه مې

لوظ (ناول)/13

ښکته کړه، یخ باد را ننوت، باد لکه ماشوم چې د ټال سره لوبې کوي، همداسې زما په مخ یې وپښتان دانه وانه شیندل، ما به د لاس په گوتو را جوړ کړل، باد به بیا دانه وانه وشیندل، نو هغه بیت مې ځان سره ورو زمزمه کړ چې

تا غوړولې او شمال به خوړولې زلفې

زه له مجبورې د هوا په لار کې اودرېدمه

ځان سره موسکې شوم، شیشه مې بېرته پورته کړه، وینسته مې را جوړ کړل، په خوا کې مې ناست زوړ سړي ته پام شوم چې حیران حیران یې را کتل، یو څه شرمنده شوم، سترگې مې ترې واړول او بیا له ځان سره ورو وموسېدم. موټر د یو پلچک تر څنګ اودرېدو، زه او پلار مې ښکته شو، پلار مې پیسې ورکړې، سوړ باد مې بدن ورېږدولو، پلار مې پتو له ځانه تاو کړ، له لږ مزل وروسته د کور د دروازې مخ ته وو، دروازه مې وټکوله، د لاسې څراغ رڼا شوه.

- څوک یې؟

- مورې زه یم منصور دروازه خلاصه کړه. مور مې په سر ښکل کړم، ځویه په خیر راغلی، پلار مې په شوخی وویل:

- لږ خو مونږ خوارانو ته هم سترې مشي وکړه کنه! مور مې وویل؛

- ته خو رک روغ یې او په مونږ دې قیامت تېر کړ، منصور بې چاره مې هسې درپسې لا لېهاندې کړ. په خبرو کې مې ځان ور وغورځو او هو مورې پرېږدئ دا گیلې، یخ دی، ځی چې کوټې ته لاړ شو، نورې خبرې به هلته کوو. کوټې ته ننوتو، وږه خور مې او پلوشه د انګیتي (بخاری) په خوا کې ناست وو، زمونږ په لېدو را پاڅېدل، سترې مشي یې راته وکړه، وږمې د مالتو خلته زما له لاسه واخسته، پلوشې زما د پلار لاسونه ښکل کړل، وږېره مې راغلې ده، پلوشه مې په پلار ډېره

لوظ (ناول) / 14

گرانه وه، بس هر وخت به یې ویل (که پلوشه د خپل د ماما د ځوې په نوم نه وای نو ما به وخته منصور جان ته کړې وه).

* * *

سترگې مې مېرلې، له اتاقه ووتم، پلار مې راته یو څه په تونده لهجه وویل:

- لمونځ دې وخورو!!
- لالا چا پا نه څولم او زما پام ونه شو.....
- څه!! سل غرونه خو مې درته وکړل او ته وایې، چې چا پا نه څولم، مخ لاس وینځه، چای تیار دی.

چای مې وڅښلو، بهر ووتم د کلي مخ کې د پټو په پولو مې یوه شپبه قدم وواهه، فکر مې شو چې، امتحانونه هم را په سر دي، سبا بله ورځ به تقسیم اوقات ورکړي، بېرته د کور په لور روان شوم، پدې نیت چې، کتاب به واخلم او مطالعه به وکړم. د کور دروازې ته نژدې شوم، غوښتل مې چې دروازه خلاصه کړم چې په تېزۍ دروازه خلاصه شوه، پلوشه وه، زما په لیدو یو څه ټکنۍ شوه، خو ما ورغږ کړ، راځه راځه پردی نه یم، د تره ځوې دې یم.

ورو یې وویل: ماسره مه غږېره، زه درنه خفه یم!

- ولې خفه یې، ما څه کړي؟
- ښار ته لاړې او ماته دې هېڅ را نه وړل او بله داچې هېڅ زما پوښتنه هم نه کوې.

- په ټوکو مې وویل: کینو مې درته راوړي وو کنه! په غوسه شوه، شونډې یې په غاښونو وچېچل، په اننگو کې یې د غوسې له وجې سرخي را

لوظ (ناول)/15

وتوکېده، له پنبې يې چپلکه را وويسته او کلک يې په ملا وويستم،
ما مې ملا مېرله، چپلکه مې را پورته کړه او په خدا مې وويل:

- رآخه اوس يې واخله، مخ مې واړو او روان شوم، په زاريو يې پيل وکړ،
ومې ويل دلته راشه! بيا يې درکوم، خواته مې راغله، لاس يې وغزو
- راکه!

- نه نو! دومره په اسانه خو يې نه درکوم، غوړونه ونيسه، شابه!
- خير دى، کنه! راکه څوک به راشي! روان شوم.

- سمه ده، چې غوړونه نه نيسي، نو زه هم لارم، په اوږه يې له شا طرفه
لاس را کېښود
- سمه ده، سمه ده، غوړونه نيسم.

مخ مې ور واړو، په دواړه لاسو يې دواړه غوړونه نيولي وو، ما چې ور وکتل،
نو پوزه يې بوڅه کړه، موسکى شوه، اوس خو راکه کنه! هک پک ووم،
بيخي بې حسه او بې هوشه ووم، په سترگو کې مې ورته سترگې خخې
کړې وې، د اوږدو بڼو يوه يوه دانه مې داسې له نظره تېروله لکه شپون
چې په ماښام رمه شپاله ته راوړي او يوه يوه دانه شماري، بيا موسکى
شوه، راکه!

- څه!

- چپلکه، وى!! څوک به راشي، چپلکه مې ورته ونيوه، ورو مې وويل

- پلوشې يوه خبره!

- ووايه!

- مينه درسره لرم.....

- څه!!!!!!!

لوظ (ناول) / 16

- هېڅ، هېڅ هسې طبيعت مې خراب دی، روان شوم، پلوشې په کراره را غږ کړ .

- څه دې وویل، خیر دی ته یې یو ځل بیا ووايه
- مخ مې واړو، گونگ یې په مخکې ولاړ ووم، پلوشه یو څه را نزدې شوه
او په پوښتونکي نظر یې راته کتل ته وا د هغه شاعر خبره یې کوله چې
د خاموشۍ گڼې معنې وي شونډې زر پرانيزه
که اراده دې د الفت وي، نو اظهار به کوي
هغه لاره، زه هک پک حېران ولاړ وم، چې دا هرڅه، څه وشو او څنگه
وشو!؟؟

* * *

د پنجشنبې په سهار مې ټولگيوال صداقت زنگ را ووايه، ويل يې، چې
نگران زنگ وهلی و، تقسیم اوقات ورکوي، لار به شو، تقسیم اوقات به
واخلو. مکتب ته لارم، نور ملگري مې هم راغلي وو، نگران تقسیم اوقات
یې راوړ، ماته یې را کړ

- واخله منصوره دې هلکانو ته یې ووايه، چې ويې ليکي.
تقسيم اوقات مو واخستو او له هغه ځايه د صداقت دوي دېرې ته لارو،
ناست دلته وم، خو فکر مې ټول هغه ورځني کار ته وو، خدای شته زه په
خپل کړي اظهار پښېمانه هم ووم، ځکه چې پلوشه د بل چا په نوم وه او
ماته نه وه پکار چې داسې کار مې کړی وای، خو د پلوشې په واپسۍ کې،
د انکار پر ځای، رضایت ښودلو بېخي زیات حیرانه کړم. هلته یوه شېبه
ناست ووم، له ملگرو مې اجازه واخسته او کور ته لارم، لومړۍ ازموینه
مې ریاضي وه، د ریاضي کتاب مې واخست، استاد راته په لېمیت، مشتق
او څه نا څه په انتیگرال کې کار کړی وو، په ریاضي کې ښه ووم، پوهېدم،

لوظ (ناول)/17

خو اکثره صنفیانو مې له ریاضي سر ټکاوه، هغوي هم نه وو ملامته! ځکه چې یوه ورځ مې یوه هندي خپرونه کتله، د هغې خپرونې کوربه هم بار بار له ریاضي سر ټکاوه، دا چې مزاحیه خپرونه وه او یوه د هندي فلمونو اداکاره یې په کې مېلمنه کړې وه، نو له هغې یې پوښتنه وکړه، چې د ښوونځي په دوره کې په ریاضي کې څنگه وې، نو هغې ورته وویل، چې زه په ریاضي، کې تکره ووم، نو کوربه ورته وویل، چې ښه نو! ریاضي ستا په درد خوړل شوې تر اوسه؟ نو اداکارې یې په جواب کې وویل، چې هو د خپل بدن د کالوري د اندازې د زیاتوالي او کموالي د معلومولو لپاره یې استعمالوم، بسس! همدومره مې په درد خوړل شوې. خو خیر خبره مې دا کوله، چې ریاضي د هر چا لپاره یو سر خوړی دی. یوه شېبه مې د کتاب پانې واړولې را واړولې، خوند یې را نکړ، غلی مې د مېز په سر کېښود، چې د مور غږ مې واورید:

- منصوره! اوبه یې درته ایښي، ځان پرېمنځه، کالي به بدل کړې، چې له ډوډۍ وروسته څو، د تره کره دې، مبارکي به هم ورته وکم او ډېر وخت وشو، چې نه یو تللي، چې بیا به گيله کوي! ددې خبرې په اورېدو مې په بدن کې خوشحالي او وېره خوره شوه، مور ته مې وویل - سمه ده، مورې!

له ځان وینځلو او ډوډۍ خوړلو وروسته مې مور دوي مې هم تیار شول، د کور دروازه مو بنده کړه او تره دوي کره مې روان شو، کور یې له مونږ لرې، د کلي په بر سر کې وو، په کراره کراره، له کافي مزل وروسته د تره کره مې ورسېدو، تره ښځې مې زمونږ په لېدو دومره خوشحالي وښوده، لکه اختر چې پرې ناڅاپه راغلی وي، له سترې مشي وروسته یې زر زر په حوډلی کې کټونه جوړ کړل، مونږ کېناستو د تره ښځې مې غږ کړ

- پلوشې، بالختونه راوړه!

لوظ (ناول) / 18

پلوشه له اتافه راووته، بالختونه يې راوړل، يو يې ماته کېښود يو يې زما مور ته، مور مې پلوشه په سر ښکل کړه، بيا پلوشې ماته مخ راواړاوه او په کراره يې، وويل: سترې مشې، تش مې ورکتل او نور نو له ستوني غږ نه راوتو، سر مې وخوځو، پلوشه زما ددې حالت په ليدو په خندا شوه او لاړه، څو شېبې وروسته يې، چای راوړ، مونږ ته يې چای کېښود او خپله لاړه برنډه کې کېناسته د تره ښځې مې وويل

- ددې بې چاره گۍ هم امتحانونه دي، درس وايي.
- مور مې وويل: هو کله منصور هم شپه او ورځ په کتاب پروت وي. ما پکې را ودانگل.

- کاني کمال چرته دی؟

زما ددې خبرې سره سم، دروازه خلاصه شوه، کمال را ننوت، لکه په فلم کې چې د هير و يادونه وشي او ورپسې دستي هغه راشي. کمال سره مې غږ په غږ سترې مشې وکړه، په خندا مې وويل:

- دا تندي دې زما دې تندي سره وسولو، چې زمونږ قسمت هم ايله شي، زما په دې خبرې سره ټول په خندا شول، د تره ښځې مې وويل:
- منصوره ځويه ته خالي پرې گوته کېږده، نور نو له تا به څوک خپله لور، خور منع کړي؟! مور مې وويل:

- نه خورې اوس يې پرېږده، چې يو وار مکتب خلاص کړي، پوهنتون ووايي او ډاکټر شي، نو بيا به ورته چرته درک وکړو، اوس خو لا وړوکي دی.

نو ماته زمونږ د ملگري هغه خبره را ياده شوه، چې (چې کله په کور کې ښځه وغواړم، نو وايي، چې لا خو وړوکي يې، خو چې د شوتلو پند ته شي، نو وايي، چې غټ سنډيا يې ههه. بالخت ته ډډه شوم، لمر ډېر ښه لگېده، زمونږ له کوره تر دې ځايه چې راتلو، نو لار مو د ويالې په غاړه د چنارونو

لوظ (ناول)/19

لاندي وه. يوه شېبه ناست وو، چې تره او پلار مې په دروازه را ننوتل، له هغوي سره مو ستړي مشي وکړه، ما کمال ته وويل:

- رياضي کتاب خو دې راکه، چې لږ درس ووايم، چې سبا بله ورځ امتحان را په سر دی، په خندا شو.

- زه يې له کومه کړم؟ چې فارغ شوی يم، نور مې نو د کتابونو مخه نه ده ليدلې، خو د پلوشې سره به وي، ځکه هغه خو دې هم دوره ده، لاړ شه، هلته ده برنډه کې درس ته ناسته ده، ورته ووايه، چې درته يې درکړي، په نه زړه لارم، پلوشه زما په ليدو يوه څه له ځايه وخوځېده، په بنده ژبه يې وويل:

- منصوره! ته، ته راځه کېنه!

- هغه، امم، هغه د رياضي کتاب مې پکار وو، که را يې کړي!!

- ښه.

له ځايه پاڅېده، لاړه د الماری نه يې د رياضي کتاب او کتابچه را واخسته، ها واخله، وا مې خستل، ترې لري يو څه په فاصله کې کېناستم، پلوشه د تاريخ کتاب ته متوجې وه او زه پلوشې ته! پام يې شو، چې زه ورته گورم، نو په کراره يې وويل:

- څه گوري!! ومې ويل:

- د خدای قدرت! خدای پاک چې په کومې ښکلا له حده ډېر مئين ډېر وو، د هم هغې ښکلا له مخې يې کائنات خلق کړ، د هم هغې ښکلا له مخې يې نورې ښکلا گانې او ښايسته مخونه پيدا کړل، زه له هم هغې ښايسته مخونو څخه يو ته چې زما په مخکې دی گورم.

- په خندا شوه، اوه، فلسوفه!! پلوشې به لا نور څه ويل، چې د تره ښځې

مې غږ وکړ:

لوظ (ناول) / 20

- پلوشې، ته راشه! پلوشې، پوزه بوخه كړه، موسكى شوه، زه به ورشم، بيا خبرې كوو.

ما هم كتاب يوې خوا ته كړ، د پلوشې په نقل مې پوزه بوخه كړه او له ځان سره په خندا شوم، بېرته لاندې راغلم، كمال، پلار او تره مې يو هم نه وو، مور او د تره ښځه مې دوه په دوه ناستې وې، ورمه د پلوشې سره د ختین نغري خوا كې ناسته وه، د مور خوا كې مې كېناستم، مورې د ا خلك څه شول؟

- د تره ښځې مې جواب راكړ، كمال لار بازار ته، پلار او تره دې جمې ته تللي.

زه هم له كوره ووتم، په كراره كراره د شبیر دوې كور ته لاړم، شبیر كور كې نه وو، مور يې وويل، چې د غرمې ډوډی يې خوړلې او وتی دی. له ځان سره مې وويل: هغه به ځان دیدن چوك ته رسولی وي، زه هم ورپسې لاړم، شبیر يواځې ناست و، زه يې چې وليدم په خندا شو.

- منصوره ښه شوه چې راغلې، ومې ويل

- څنگه يې شبیره؟

- ښه يم، خو څنگه دې درك نشته، دا خو ورځې بېخي نه ښكاري!

- همدلته يم ياره، خو لږ بې سوره ووم، نو ځكه مې ستا پوښتنه هم ونكړای شوه!

تر ډېره مو خبرې سره كولې، نږدې ماښام وو، چې له هغه ځايه ووتو، زه مې د تره كره لاړم او شبیر د خپل كور په لور، ماښام لمونځ مې د تره د كور ترڅنگ په كوچني جومات كې وكړ، اسمان وریخ وو، یخ شمال چلېده، یخ مې وشو كور ته دننه شوم، اتاق ته لاړم، پلوشه او ورمه دواړه دیوال ته ډډه وو، كمپله يې په پښو اچولې وه، مور او د تره ښځه مې د بخاری

لوظ (ناول)/21

په خوا کې ناست وو، جمپر مې واغوستو، يوه شېبه د بخاری خوا کې ناست ووم، چې کمال لوند، خشت کوټې ته راننوت، د تره بنجې مې وويل - لکه چې باران دی، کمال چې ټول ځان يې رېږدېده!! وويل - هو، داسې تېز باران دی!!

د باران د نوم په اورېدو له ځايه چټک پاڅېدم، بهر ووتم، تياره خوره وه، اسمان ورېځو پوښلی وو، نرم سوړ شمال لگېده، په برنډه کې لگېدلي ت گروپ دومره رڼا کوله، چې په خوا کې د ولاړ کس مخ په خواری ليدل کېده، کله کله به يو پرک شو، برېښنا به شوه، چې ټوله حوېلی به يې روښانه کړه، د فلا په بره کونج کې اشپز خانه وه، د اشپز خانې تر څنگ د توت بېره ونه ولاړه وه او د ونې نه يو څه په فاصله کې په کرل شويو کشمالو ميده، خو په شرک باران داسې را ورېده چې د جلال دا بيت يې نېغ د سړي سترگو ته اودراوه

په هغه شپه چې شرک باران په کشمالو ورېده

د زلفو ياده په خدای زړه مې چاودېده له درده

د خاورو بوې مې تر سورمو شو، پوزه مې کش، آه!! څه خوږ بوې، چا مې په اوږه لاس کېښود، کمال وو، په غومبورو يې لاس را تېر کړ.

- وخ! څومره يخ شوي، يخ دې نه کېږي؟ څه کې! راځه چې څو دننه!

بې له کومې خبرې ورسره روان شوم، کوټې ته دننه شو، څو شېبې ناست وو، ډوډی مو وخوړه، گرمه شوله او د غټ مال غوښه يې پخه کړې وه، هغه د چا خبره چې سخته واره يې وکړه. پلوشې دسترخوان ټول کړ، چای تيار وو، ښې ډېرې غوړې مو وکړې، چای مو هم وڅښه، ښه مو ځانونه سترې کړل، کمال خوبولې سترگې را واړولې، ياره ماته خوب راغی، د تره بنجې مې وويل

لوظ (ناول) / 22

- تا او منصور ته مې، آ غاړې په هغه بل اتاق کې خای جوړ کړی، خای اوده شئ.

زه او کمال لاړو هغه بل اتاق ته، په خپلو خایونو وغځېدو، تر ډېره مې د کمال سره خبرې کولې، خو چې مې پام شو، کمال خړېدو او اوده شوی وو، زه هم اوده شوم. سهار ملا اذان وو، چې د پښې غټه گوته مې چا کش کړه، کمال وو، سترگې یې مړلې

- پاڅه چې څو، جمې ته!

پاڅېدم، په تودو اوبو مو اودس وکړ، جومات کې مو د ملا امام پسې په جمه لمونځ وکړ، له جوماته ووتو، ورو ورو مو د کور په لور قدم وهل پیل کړل، اسمان د شپې په څېر اوس هم وریځ و، نری نری لکه د پرځې باران ورپېده، چې د شمال څپو یو خوا بل خوا پاشلو، کور ته ورسېدو، له چای څښلو وروسته مې کتاب او کتابچه واخسته، د کمال اتاق ته لاړم، دروازه مې په ځان پسې بنده کړ، آن تر غرمې مې درس وویلو، د غرمې له ډوډی وروسته د بهر وتلو چاره نه وه، ځکه چې باران لا هم ورپېده، واپس د کمال اتاق ته لاړم، شېبه وروسته وږمه او پلوشه راغلل، وږمې سره په لاس کې د چایو پیاله او پلوشې سره په قاب کې مومپلي وو، موسکی شوه

- واخله بابا چې بیا ونه وایې چا مې قدر ونکړ، که د چا پلار یې نو زموږ یار یې! او د وږمې پام چې بل خوا ته شو، نو په کراره یې سترگک ووهله، د پلوشې په دې عکس العمل مې لږ څه جرات وکړ، ومې ویل - مننه لوفري!

وږمې، چې زه او پلوشه دواړه یې څارلو او د سترگو لاندې یې مړه مړه را کتل، پیاله یې زما خوا کې کېښوده، دواړه له اتاقه ووتلې، نزدې ماښام وو، چې تره مې غږ وکړ .

- منصوره مونږ څو، ترور کره دې، که ته ځې، نو راځه!

لوظ (ناول)/23

- نه کاکا تاسو لارښی، زه به درس ووايم.

کمال، پلار مې او تره مې لارل، له پلوشې مې وپوښتل، هغې وويل، چې شايد دوي د شپې هم هلته پاتې شي. د پرون شپې په پرتله نن شپه کور کې يو څه خاموشي وه، له چای، ډوډی وروسته د اوډه کېدو لپاره يې ځايونه جوړ کړل، د تره ښځې مې وويل:

- منصور به هم همدلته اوډه شي، هلته به يواځې څه وکړي!؟

په کوټه کې د بخاری ترڅنگ يې زما د مور، په خوا کې يې د تره د ښځې، پلوشې، ورمې او لږ لرې يې ماته ځای جوړ کړ، ټول اوډه شول، د کوټې په چت کې لرگين تيران اچول شوي وو، د اتاق په منځ کې د يو لرگين تير څخه تار را څرېدلی وو، په تار کې ت سولري گروپ، چې په بېټري کې د چارج د نه شتون له وجې يې رڼا رپېدله، لگېدلی وو، په اړخ واوختم، پلوشې کمپله په مخ کش کړې وه، مخ يې له ما پټ وو، همداسې مې ورکتل، چې ورو ورو يې له مخ کمپله لرې کړه، داسې چې گرمي يې شوې وي، د گروپ په تته رڼا يې په مخ، تندي او سپينه غاړه کې دانه دانه خوله لکه د غميو په شان ځلېده، سترگې يې پټې وې، څو تاره وپښته يې په خولو لاندې د شونډو د پاسه پراته وو، ما يې همداسې مخ ته کتل او د شاعر په څېر مې په زړه کې دا هيله وټوکېده، چې:

پلِ صراط وي، که د سور دوزخ په غاړه وي

ستا د ديدن شېبه دې سل کاله ولاړه وي

* * *

ازمونيې خلاص شوې وې، رخصتي هم مخ په خلاصېدو وه، په پټپو کې دهقانانو د رزق د تلاش او لاس ته راوړلو په موخه د ټکټر په تېره نوکانو د ځمکې سينه څيري کوله او د غنمو دانې يې شيندلې. مرغانو هم د خپل وږي نفس د مړولو په غرض د دهقانانو شيندل شوی د غنمو تخم

لوظ (ناول) / 24

دانه دانه په مښوکو کې دځمکې له غېږي پورته کولو، له رخصتي وروسته، یو ځل بیا د مکتب زنگ هر سهار د درسي ساعت د شروع کېدو، په موخه په کلي کې انگازه وکړه، مونږ به هم لکه د عسکرو هر سهار ځان آماده کولو او د مکتب په لور به د درس په نیت تلو، دکنډر سیند اوبه او مستي ورو ورو مخ په زیاتېدو وې، د دلوي پنځلسمه وه، په مکاتبو، راډیوگانو او تلویزونونو کې د نیالگیو د کرلو لپاره پراخه کمپاین شروع وو، زما چې خپله د ونو او بوټو د کرلو سره سخت شوق وو، د ابلېتسو چې ځینې یې لاجي بولي نیالگي مې واخستل او د کلي مخکې د اوبو په وټه مې ټول په یو ردیف کېنول، نیکه به مې ویل؛ چې د نیالگیو کرل مهم ندي، پالنه یې مهمه ده، نو ما هم وخت په وخت په ښه شکل د نیالگیو پالنه کوله.

د حمل په لمړۍ نیټه د نوروز په مناسبت رخصتي وه، د ملگرو سره د سیند د غاړې د چکر په نیت له کوره ووتم، هره خوا وطن سر سیزه وو، په پټیو کې شنه غنم او شوتلې، په پولو زېر گلان او شنه واښه راشنه شوي وو، د نارنج گل لپاره خو هسې هم ننگرهار د همیشه بهار په نوم یادېږي، د رامبیل د گلانو خوږ وږم له هرې خوا د نرم او ملایم شمال سره مل راته چې د سپرې وجود او روان یې باغ باغ کاوه، د کنډر سیند د اوبو شور به تر لرې لرې اورېدل کېده، چې انسان ته به یې یو بېل کیف بخښلو.

ښه ډېر چکر مو ووهلو، غرمه مو د شاهین دوی دېره کې وکړه (شاهین زمونږ د کلي د ملک ځوی وو، ډېر تکړه هلک او د پرې ملگری مو وو) له چای څښلو وروسته سترې ستومانه له هغه ځایه ووتو، زه مې له ملگرو د کور په نیت را بېل شوم، لاره مې د تره په کور وه، یو ځل مې په زړه کې تېر شول، چې راځه دننه شه، پلوشه به هم وگورې او تره دوي به دې هم وگورې، خو بیا مې زړه ونشو، د پلوشې دوي له کوره لږ مخکې د غنمو د پټیو تر څنګ د نارنجو ډېر غټ باغ وو، یوه شېبه اودرېدم، سترگې مې

لوظ (ناول)/25

پتې کړې، پوزه مې کش کړه، د نارنج د گلانو خوږ وږم مې ښه په پوره خوند حس کړ، تر ډېره ولاړ ووم، زړه کې مې تېر شول، خلک به څه وايي: دا څه بلا لېونی دی، چې سترگې يې پتې کړي، مخ يې اسمان ته دی او همداسې ولاړ دی، بیا مې واپس له ځانه سره د ځانته د قناعت ورکولو لپاره وویل: زه لېونی نه يم، موسمونه او طبيعت هر څوک پېژني، خو ډېر کم خلک شته چې موسمونه درک کولای او حس کولای شي، ډېر کم خلک شته، چې د موسمونو او طبيعت څخه په خوند اخستلو پوهېږي. دوي د خاورو له بوی څخه هم خوند اخلي، د گلانو له وږم څخه هم، د باران د څاڅکو له شوره هم خوند اخلي، د ناوو له شنههار څخه هم، د ستورو له څلا څخه هم خوند اخلي، د سپوږمۍ له رڼا څخه هم، د دښتې له سوزونکو سيليو څخه هم خوند اخلي، د ژمي د سوږ شمال څخه هم او زما په نظر د طبيعت څخه خوند اخستونکي او په طبيعت کې ښکلا لټونکي د نړۍ تر ټولو خوشبخته خلک دي.

د ماښام اذانونه شروع وو، چې د کور په درشل مې قدم کېښود، له لمونځ اودس وروسته په خپل اتاق کې په خوره توشکه وغځېدم، گوشکې مې په غوږونو کې ورکړې، او په ډېر کمزوري غږ مې د هارون باچا په اواز د کاروان صيب دا غزل ولگولو،

وخت به راځي، چې غاښ د زهرو به ښامار نلري

منصور به گرځي مستانه ملا به دار نلري

کله کله به مې چې دا غزل ولگولو، نو وږمې به ويل؛ دا سندره ته ځکه اورې چې ستا نوم پکې اخلي، سخت ستړی شوی ووم، همداسې مې سترگي ورغلې وې. يو وخت مې پام شو، چې کمپله راباندې چا اچولې وه، موبایل مې د بالخت په خوا کې يو طرف ته پروت وو، ساعت ته مې وکتل، څلور بجې وې، موبایل مې کېښود، سترگې مې پتې کړې وې،

لوظ (ناول) / 26

پروت ووم، د سهار تته رڼا لگېدلې وه، پاڅېدم، اودس مې وکړ، لمونځ مې وکړ، دعا مې کوله، چې مور مې راغله.

- د شپې همداسې اوده شوی وې، کمپله مې درباندي جوړه کړه، ما ويل چې يخ دې ونشي.

دعا مې خلاصه کړه، جای نماز مې فات کړ او د ميز په سر مې کېښود. بهر ووتم، خپلو ټولو تازه کرلیو نیا لگیو ته مې اوبه واچولې، سردار کاکا په خپل پټي کې شوتل رېبل، زمونږ د کور نه په وتو، چپ لاس ته یو کوچنی خټین جومات وو، د جومات په کوچني انگړ کې چې به اودرېدې، نو د لمر پرېوتو طرف ته مخامخ د شوتلو او غنمو د پټیو نه ور اخوا د اوبو د ولې د پاسه د توت او ابلېتسو لوړې ونې ولاړې وې، د ونو د څوکو نه پورته چې به دې مخامخ وکتل، نو د ګڼ غر ښکارېده، چې په واورو سپین پوښل شوی وو، له کوچیانو مې اورېدلې وو، (د ګڼ غر شاته یو تک شین سر سبزه چمن دی، چې دې چمن ته یې د ښاپېرو ډنډ وایي، یوه ورځ یو کلیوال مې کیسه کوله چې زما پلار به دې ځای ته تلو، د ښاپېرو ډنډ تک شین سر سبزه چمن وو، رنگ رنگ گلان به پکې اوړی ژمی ټوکېدل، کله به چې کوچیانو رمه ور وسته، سهار به چې رمې لدې ځایه واښه وخوړه، نو د خدای په قدرت به تر سبا سهار بیا را شین وو). د جومات سره په خوا کې قبلې طرف ته په دوه مترۍ کې غټه پخوانۍ هدېره وه، په قبرونو تازه شنه درب ولاړ وو، تقریباً د هدېرې په منځ له یوه قبره چارډېوالي شان تاوه شوې وه، دکلي خلکو به ورته قندي ولي بابا ویلو، د قندي ولي بابا د قبر په خوا کې د غز دوه پخوانۍ غټې ونې ولاړې وې، د یوې ونې په غټ شاخ کې تور کارغه ناست وو، کاغ کاغ غبرونه یې کول، پام مې شو سردار کاکا شوتله په لاس گاډي کې بار کړې، لاړم خواته یې لاس

لوظ (ناول)/27

گاډی مې ورسره د کوچنی ویالې څخه تېر کړ، کور ته راغلم، چای مې وڅښلو او د مکتب په لور وخوځېدم.

دریم ساعت وو، نگران راغی، د نگران په ننوتو په صنف کې جوړ غالمغال ختم شو، نگران چې په گوتو کې توش (مارکر) څرخولو، هلکان مخاطب کړل، تاسو له خیره فارغېږئ، نو سبا به هر یو دوه نیم سوه افغانی او دولس قطعې عکسونه د شهادتنامې د پاره او که څوک د کانکور ازموینې لپاره ثبت نام کول غواړي، نو څلور قطعې عکسونه او څلور سوه افغانی دې د هغې لپاره له ځانه سره راوړي، نگران له صنفه ووتو او یو ځل بیا په صنف کې شور جوړ شو، ځینې هلکانو دومره د خوشحالی اظهار کاوه، چې تا به ویل همدا اوس فارغېږي.

له مکتبه رخصت شو، کور ته لاړم، دوه نیمې بجې شاوخوا وې، له کوره د شبیر د لیدو په نیت ووتم، شبیر کور کې وو، له ځانه سره مې ملگری کړ او د دیدن چوک په طرف لاړو، شبیر ته مې وویل:

- شبیره اوس نو له خیره فارغېږو، تاسو ته مو نگران د شهادتنامو او ثبت نام په اړه څه وویل که نه؟ شبیر په کراره لکه په زور چې دې لگیا کړی وي، وویل.

- هو، ومې ویل

- څنگه خفه یې، ولې؟؟

- هېڅ، هسې! لږ طبیعت مې خراب دی.

- گوره شبیره، زه دې ورور یم او له وروره څوک خبرې نه پټوي، ووايه، څه خبره ده؟

- د شبیر سترگې ډنډ شوې، د خپلو اوبسکو، د پټولو په نیت یې سترگې له ما بل طرف ته واړول، یوه شپه غلی وو داسې چې غریو نیولی وي

لوظ (ناول) / 28

او خبرې نشي کولای، په کراره یې وویل: منصوره! زه تعلیم کوم، ایا بد کوم؟

- نه ولې؟

- ایا د تعلیم کولو حق نلرم؟

- لرې، ولې یې نه لرې، خو خبره څه شوې، ماته ووايه، زما دې سودا کړه!

- کاشش! پلار مې مړ نه وای، خپله خو لاړو په وطن یې ځان قربان کړ او

زه یې اته کلن د خپلې مور سره یواځې پرېښودم، تره مې هم بې وسه

دی، بې چاره! کور یې ودان تر خپله وسه یې مونږ سره همکاري کړې

ده، نور نو مور مې دکلیوالو جامې گندلې دي او زه یې تر دې ځایه

پاللی یم، خو ددې وطن واکدارو یوه ورځ هم د خپل د اردو د شهید

د کورنۍ پوښتنه ونه کړه، چې په کوم حال به وي، کاشش! غریب

نه وای، نو نن به مې د خلکو دا پېغورونه نه اورېدل، پوهېږې!

منصوره نن په مکتب معلم صېب د شهادتنامې لپاره د دوه نیم سوه

افغانیو وویل، زه چې کور ته راغلم، نو مور ته مې وویل، چې ماته

درې سوه افغانی راکړه، چې پنځوس افغانی به عکسونه وباسم او

پاتې دوه نیم سوه افغانی به سبا نگران ته ورکم، هغې بې چاره سره

پیسې نه وې، نو راته یې وویل: ته صبر چې له خاله نه یې درته واخلم،

هغه لاړه، زه هم ورپسې کراره ورغلم، د خاله دوي له کوره بهر د

دروازې په خوا کې اودرېدم، مور مې په خوشحاله لهجه خاله ته

ووویل .

- خورې! څوې مې له خیره فارغېږي، په مکتب کې یې ورنه د شادتنامې

لپاره درې سوه افغانی غوښتي دي، ما سره نه وې، نو که تا سره وي،

را یې که بیا به یې درته درکم. ترور مې یو څه په لور غږ وویل:

لوظ (ناول)/29

- خورې! ته ډېر ساده يې، ځوې دې زلمی دی، چېرته مزدوری ته يې لېږه، نو درې، څلور سوه افغانۍ به درته گټي، ته به هم خوشحاله يې او زه به هم درنه خلاصه يم، چې هر وخت راځې او دپيسو سوال کوې... مور مې يې خبره ور پرې کړه؛

- خورې څه وايې!!! سوال خو درنه نه کوم، قرض يې درنه غواړم، کور دې ودان، که پيسې دې راکړي، نو يوه يوه روپۍ بېرته درکړې ده.... خاله مې په مکر او غوسې وويل.

- وی وی!!!! دې ته گوره، د چا په سر دې ورځې شپې سبا کېږي دلته! چې تعليم کولای نشئ، نو مه يې کوئ کنه! تعليم خو په سوال نه کېږي، د شهادتنامې دوه سوه روپۍ درسره نشته او تعليمونه کوئ، تاسو په دې غريبۍ کې هم مستي کوئ... مور مې په ژړه غوني غږ وويل.

- خورې پيسې نه راکۍ، نو مه راکوه، خو خير دی!! دا پېغورونه دې له ځان سره سمبال وساته، زه به له کوم بل ځای نه ورته بندوبس وکړم...

مور مې په سلگو اخستې، راووته، زما په ليدو يې د خپلو اوښکو د پټولو هڅه يې شروع کړه، ما هم ځان نا گمانه کړ، داسې لکه په هېڅ چې نه يم پوه او هېڅ مې نه وي اوربدلي، ويې ويل

- ځويه راځه! د خاله سره دې پيسې نه وې، ته خير دی استاذ ته دې ووايه، چې يو دوه ورځې دې صبر وکي، هغه د زرميني دوي د واده کالي مې گنډلي، چې پيسې يې راکړې، نو درته به يې درکړم، ورېې کړه، ورو مې وويل.

- بڼه!

لوظ (ناول) / 30

منصوره! خاله مې سم وايي، غريب سړی يم، زه په تعليم څه كوم، پوهېږې! زه د جدي په مياشت کې په يوه جوړه جامو او پلاستيکي چپلکو کې مکتب تلم، تا خو وکتل زموږ د پښتو استاد، زه له صنفه وويستم، بهر يې راته وويل، چې شپيره پدې پوهېږې د ځان ساتل فرض دي، ته ولې چمپر او بوتان نه اغوندي، نو ما به يې په ځواب کې ويل، چې استاذ نه مې خوښېږي، هرڅه شته، خو نه يې اغوندم. کله کله به راسره د کتابچې اخستلو پيسې هم نه وې، چې استاذ به کورنۍ وظيفه وغوښته، نو ما به ورته بهانه وکړه، چې کتابچه رانه په کور کې پاتې ده او په يوولسم صنف کې، خو مې په بستره کال کې قلم نه دی اخستی، کله د يو نه واخله او کله بل نه! ددې لپاره نه، چې ما نه غوښتل چې پيسې مصرف کړم، بلکې ددې لپاره چې ما به د قلم اخستو لپاره پنځه افغانی هم په جيب کې نه لرلې، خو زور به يې هغه زښت زيات راکړ، چې په تفريح کې به له تاسې پټ شوم، يواځې به د مکتب شاته په پټيو کې ناست ووم او زيات وخت به له هغه چا سره ملگری ووم، چې پوهېدم به دی هم زما په شان د څه شي دا خستلو وس نلري.

د شپير دې خبرو سخت ودردولم، له لاسه مې ونيو، کلکه غاړه مې ورکړه، په مخ مې لکه د مهربانې مور ښکل کړ، په مخ مې ورو په څپېره وواهه - شپيره زه دې ورور يم، ورور.... خو ته! اففف ته په خبره نه پوهېږي، ما درته سل ځلې ويلي دي، چې څه دې پکار وي، غاړه دې بنده، چې ماته يې نه وايې، خو ته!!... له لاسه مې ونيو، ومې ويل تذکره دې جيب کې ده؟

- تذکره!! په تذکره څه کوې؟ په ملنډو مې وويل .
- د اردو لپاره درته نوم ليکنه کوم!! ههههه دا ووايه چې، تذکره دې، جيب کې ده او که نه!

لوظ (ناول)/ 31

- هو چېب کې مې ده! څه چې ځو.
دواړه روان شو، لارو بازار ته، عکاسخاني ته ننوتو، عکسونه مو وويستل،
د تذکرو کاپيانې مو هم وويستې، دکاندار ته مې پيسې ورکړې، له هغه
ځايه ووتو واپس د کلي په لاره سم شو، اووه سوه افغانی مې شبیر ته
ورکړې
- دا واخله!

د شهادتنامې پيسې هم ورکړه او د کانکور ثبت نام هم وکړه! را ويې کتل
سترگې يې ډنډ شوې، را غاړې وتو.
- وروره ته پوهېږې! زه دې وگټلم.
- گوره شبیره! ستا دې قسم وي، چې هر څه ته دې ضرورت وي، ماته
فقط اشاره وکړه، ته نور خلاص يې، مونږ ته خدای هرڅه ډېر راکړي...
په خبرو خبرو د شبیر دوي د کور مخ ته ورسېدو د ماښام اذانونه
کېدو والا وو، له شبیره مې اجازه واخسته او د کور په لور لاړم.

* * *

هوا ورځ تر بلې گرمېده، د گرمۍ له وجې د غنمو رنگ مخ په زېږېدو وو،
توتان پاخه شوي وو، د کلیوالو ډېرې يو ځل بيا ابادې شوې وې، د توت
د گڼو ونو لاندې به ماشومانو لوبې کولې او چې گرمي به يې وشوه، نو په
لويه وياله کې به يې لامبل، د کلي د لويې ولې په غاړه ناست ووم،
ماشومانو په وياله کې د غل او پوليس لوبه کوله، لږ ور اخوا د ويالې په
غاړه څو هلکان په سطرنجۍ ناست وو، قطعې يې کولې، په منځ منځ کې
به يې يو دم چېغې کړې، وبه يې خندل، د ماشومانو چېغې شوې، ومې
کتل، يو ماشوم بل نيولی او غوټې ورکوي، په غوسه مې ورپسې غږ وکړ:
- وه الکه پرېږده! ته خو غټ سړی يې.

لوظ (ناول) / 32

هلک راته بد بد وکتل، سترگې يې برگې کړې او ماشوم يې ورو شان تېل واهه، هغه بل ماشوم، چې سترگې يې اوبښلنې وې، راته وکتل، ورته موسکې شوم، هغه هم موسکې شو، له ويالې ووتو او لارو، دا چې په دوه پښو ناست ووم، پښې مې شخې شوې، له خايه پورته شوم، روان شوم، په هلکانو مې سلام وکړ، په قطعو دومره سره راغلي وو، چې زما سلام يې هم وا نه خستو، خو قدمه مخکې لارم، خپل سلام ته مې خپله وعلیکم وويلو، ساعت ته مې وکتل، ۱۱:۳۰ وو، په گړنديو قدمونو مې ځان کور ته ورساوه، له دروازې په ننوتو مې سترگې د تره په بڅې ولگېدې، چې د کور په انگر کې د ونې لاندې د سطرنجې سر ته ناسته وه، ترڅنگ يې پلوشه او ورمه او ورته مخامخ په بله توشکه مې تره او کمال ناست وو، ما څه ويلو ته خوله جوړوله، چې مور مې يو څه په غوسه وويل:

- چرته وې؟ سهار چې وتی يې، سودا مې د شمائلې په خوې را وغوښته!
د تره بڅې مې د مور خبرې ور غوڅې کړې، ته پرېږده خوړې، چې منصور خو يو وار کېني، له ټولو سره مې ستړي مشي وکړه، د تره په خوا کې کېناستم، پلوشه له خايه پاڅېده، ورمه يې وڅکونډله، دواړه د کلا په کونج په ونو پنا د باغچې په طرف لارې، ټولو په خبرو مصروف وو، شېبه وروسته زه په کراره له خايه پاڅېدم، شاشاته مې کتل، ورو باغچې ته لارم، پلوشې چې زه ولېدم، په چالاکی يې وويل
- ورمې هغه ستاسو مرغی چې وه، ورمې وويل؛

- کومه هغه گنري!؟

- هو گنري ته ورشه هغه راوړه! ورمه لاره، د پلوشې خواته ور نژدې شوم، لکه پلوشه چې زما په زړه پوهېدلې وي، لاس يې راته داسې ونيو، چې د لاس ورغوی يې ماته مخامخ وو، لکه د شاعر هغه خبره چې

لوظ (ناول)/33

ستري مشي راته وکه، خو د لري نه جانانه

ناروا به رانه وشي د روا د لاسه مړه

- سمه ده، پوه شوم، ستري مشي، څنگه يې؟

- ښه يم ته ښه يې، څنگه لا درکه يې؟ که ته داسې ناخبره او لا درکه ځان

پرېږدي، نو کېدای شي، چې سبا بل سبا مې درنه شاکر يوسي، بيا

يې په خفه انداز وويل: منصوره يوه خبره وکم!

- وکه

- دا مونږ چې څه کوو، ښه کوو؟ ومې ويل

- نه پوهېږم! زه صرف دومره پوهېږم، چې مينه درسره لرم!

- سره لدې چې پوهېږي، زه د بل چا په نوم يم؟ ستا نشم کېدای! ترخه

خندا مې وکړه، تېر شه له دې خبرو، سمې خبرې وکړه!

- نه تېرېږم، ته پوهېږي! ماما مې راغلی وو، ويل يې، چې پلوشه خو له

دولسمه فارغېږي، نو څنگه مو خوښه ده، چې کوژده وکړو، مونږ هم

خلکو تنگ کړي يو، همدا وايي کوژده کله کوي او کوژده کله کوي،

مور دوي مې ورسره خوښه وکړه له فراغته وروسته مو کوژده کوي،

ومي ويل

- نو زه څه وکم!! وکه کنه! کوژده! څنگ چې دې خوښه وي، چې پوهېږي،

زما نشي کېدای، نو ولې دې اظهار کاوه، هم هغه وخت به دې جواب

راکړی وو!

- زما خوښه! ههه، کاشش! زما خوښه وای، اسلام د جينې خوښې ته اجازه

ورکوي، ولې پښتو؛ پښتو بيا دا حق هم له مونږ اخستی، زه مې دپلار

د يو لوظ قرباني يم، په هغې خپل لوظ دومره گران دی، هېڅکله به

پرېږدي، چې لوظ يې مات شي، خیر دی، که د لوظ په خاطر يې

زړونه ماتېږي، سرونه ماتېږي او حتا آماده دی، چې د لوظ په خاطر

لوڙ (ناول) / 34

يې د ورورولي دا رسته هم قرباني کړي! ته څه فکر کوې، چې ما په چپه خوله دا هر څه ورسره ومنل، نه!! هېڅکله نه، ما ورسره ډېر بحث وکړ او زما خوله يې فقط پدې يوه خبره را بنده کړه، چې که زه په چپه خوله دا رسته ونه منم، نو هغه به زما په سر له تاسو سره هر رسته له منځه يوسي او پاتې شوه د اظهار خبره! زه له هغې اوس هم منکره نه يم، زه اوس هم وایم، چې مينه درسره لرم..... پلوشې به لا نور څه ويل، چې له شا نه مې د مور غږ واوريد،

- رښتيا وايي، ځويه دا پښتو ده او د پښتو لپاره ستا تره نه بلکې که هر څوک وای، نو هغې به همداسې کولې، نو بس ښه به دا وي، چې دواړه چپه خوله، دا هرڅه ومنئ! ما د پلوشې ټولې خبرې واورېدې، خیر دی ځويه په زړه دې زور وکړه، او دا هر څه هېر که! د پلار غږ مې شو

- د منصور مورې چرته يې؟ مور مې وويل:

- راځئ، ډوډی تياره ده، ډوډی وخورئ! بيا يې غږ وکړ، دا يم راغلم. ډوډی تياره وه، ډوډی مو وخوره، پلار دوي مې ناست وو، بې له دې چې اجازه واخلم، له کوره ووتم، دا چې د جمعې ورځ وه خلک د جماتونو په طرف روان وو، خو زه بيا ددوي بر عکس د سيند غاړې ته روان شوم، سيند ته نژدې ووم، چې کشتيوان او دوه سپين گېرو ماته کتل، (معمولاً کشتيوان به لرې را روانو خلکو ته منتظر و، چې شايد دوي هم له سيند نه پورې ووځي)، نو پدې تمه ماته هم منتظر و، لاس مې پورته کړ او پداسې شکل مې وخوځو، سړی مې پوه کړو، چې نه ځم! کشتيوان د کشتی پری خلاص کړ او کشتی ته يې حرکت ورکړ، د سيند په غاړه په شوې سنگکاري کېناستم، لمر تېز لگېده، زړې تنگ کړم، له هغه ځايه پاڅېدم، د سيند سره مې يو شان حرکت پيل کړ، ډېر لرې يو ځای داسې

لوظ (ناول)/35

و، چې يوه زړه پخوانی ونه ولاړه وه، د ونې لاندې شگو کې داسې خاپونه موجود وو، چې ښايي همدا اوس څوک لدې ځايه تللي وي، د سېکرتو پاتې شونې، د قطعو شلېدلې پانې او د الکوزيو درې قطعې پرتې وې، قطعې مې يو په لغته ووهل، د ونې ډډ ته مې ډډه ووهله، له ځان سره موسکي شوم، ورو مې وويل: پرېږده مړه، دا څه دي.... له ځانه دې لېونې جوړ کړې، ته څه فکر کوې، که ته دا هرڅه وکړې، نو هغه به ستا شي، سر مې وخوځو، مچۍ مې د غوږ سره وبنگېده، يو دم مې خېز کړ او په لاس مې مچۍ کلکه ووهله، مچۍ اخوا پرېوته، د پښې لاندې مې ومروړله، واپس په خپل ځای کېناستم او بيا مې ځان ته قناعت ورکول شروع کړل، داسې چې ځانته د نصيحت له کولو ستړی شوی اوسم، موسکي شوم، په کراره مې وويل:

که مې سل نصيحتونه ورته وکړل

هغه خدای بې لارې کړی په لار نشو

وېښتان مې په گوتو را جوړ کړل، د سيند له اوبو مې دوه درې لپې اوبه مخ ته ور وشپنډلې، په لمنه مې مخ وچ کړ، سپين کالي مې په غاړه وو، چې لمنې ته مې پام شو، نو د مخ د خېرو داغ مې په لمنه جوړ شوی وو، په خدا شوم، ياره ته خو په رښتيا لېونی شوی يې! اورې مې پورته څنډ وهل، په عاجزانه انداز مې وويل: خدای دې په ما ورحمېږي! نزدې ماښام وو، چې کور ته لاړم، خپلې خونې ته ننوتم، مور مې چې وليدم، را باندي پوه شوه، چې خفه يم، راپسې راغله، ستوني ستغ پروت ووم، را غږ يې کړ

- منصوره! دا ولې؟ ومې ويل

- ولې؟ څه شوي؟

لوظ (ناول) / 36

مور مې په وېبستانو راته لاس را تېر کړ، د خپلې لویټې په پېڅکه یې مخ را پاک کړ، له لاسه یې ونیولم، پاڅه! کالي دې بدل کړه، چې پلار دې پدې حالت ونه گوري، هغه به څه فکر کي؟! ومې ویل

- نې بدلوم، پاک دي، په غوسه شوه،

- داسې مه کوه نو!!! ښه سمه ده، ځان لېونی کوې؟ ها ووايه!! او بله دا

ته نه وې خبر، چې پلوشه د شاکر په نوم ده، نو بیا دا هرڅه څه

دي؟

- مورې خیر دی، ما یواځې پرېږده

- په زوره یې پاڅولم، راځه! شابه لار شه تشناب کې اوبه شته، ولامبه،

کالي دې بدل که، چې هغه دی پلار دې هم راغی، پاڅېدم، ومې

لامبل، کالي مې بدل کړل، لارم د پلار په خوا کې مې کېناستم.

* * *

ورځې شپې داسې تېرېدې، چې کله کله به مې له ځان سره د دعا په ډول

ووېل؛ خدایه ما ددې ورځو شپو په ارمان مه کړې، دمکتب په کلنۍ

ازموینه کې د شپږو کالو څخه وروسته مې په لمړي ځل اول نمره گي له

لاسه ورکړه، خفه نه ووم، ځکه چې چا خپله مینه بایللې وي، نو هغه به د

اول نمره گي څه پروا وکړي. یوه غرمه تېزه گرمي وه، لمر یوه نېزه را

ښکته وو، د پنج شنبې ورځ وه، په خپله کوټه کې پکي ته پروت ووم، زړه

مې تنگ وو، ځینې وخت چې به کومه بده پېښه وشوه، نو مور به مې ویل

دا پېښه کېدونکي وه، ځکه زما زړه تنگ وو، نو ما به ورپسې خندل، خو

زما زړه تنگون داسې وو، چې ما هم گمان کاوه، چې شاید د کومې بدې

پېښې زېږی راشي، ما فال نیولو، چې مور مې په دروازه را ننوته، خوا کې

مې کېناسته او بې له کومې مقدمې یې ووېل:

لوڙ (ناول)/37

- د پلوشې دستمال دی، بېگا ته!
- ښه!
- هو! ټول يې غوښتي يو.
- تاسو لاړ شئ، زه نه ځم.
- ولې نه ځې؟ که ته لاړنښې، نو د ټولو سره پوښتنه پيدا کېږي، چې ولې را نغی، بس چې هر څنگه وي، ځې به!!
- ومې ويل نه ځم، بسس! تاسو لاړشئ، مور مې سوړ اسوبلی وکړ! پاڅېده، ښه نو، چې ته نه ځې، مونږ هم نه ځو! په غوسه مې وويل، مورې، خو تاسو لاړشئ، ما څه کوي! زه نشم تلای!
- نه ځو، چې ته نه ځې، نو مونږ هم نه ځو او که پلار دې د نه تگ د وجې پوښتنه وکړه، نو هرڅه به ورته رښتيا رښتيا ووايم، خبره ختمه!!!
- اففف!!!! مورې خدای ته وگوره، مور مې ماته هېڅ غوړ ونه نيوه او همداسې له خونې ووته. په حوبلۍ کې مې د پلار غږ شو، مور ته مې لگيا و، کارونه دې وختي خلاص که، چې وختي لاړشو، مور مې څه ويلو ته خوله جوړوله، چې زه ورپسې ووتم او د پلار د خبرو په تاييد مې وويل
- مورې پلار مې رښتيا وايي، زر زر کوه، چې ځو!!!
- تره (کاکا) مې ډېر ټېنگار وکړ، چې بيا وختي راشئ، د مور په شونډو مې سوځېدلې مسکا را خوره شوه، ماته يې را وکتل او د ښه په ويلو يې، د لوبښو ډکه جالی را واخسته او اشپز خانې ته ننوته، واپس لاړم، خپله کوټه کې د پکې يخ باد ته پرمخۍ پر بوتم، څلور نيمې بجې وې، لمر يو څه سوړ شوی وو، د تره کور ته د تگ په نيت مو کور ته قلف واچولو... تره کره مې ټول خپل خپلوان را جمع وو، هر څوک چې مې په مخه راته، نو له سترې مشي دمخه به يې اول گيله کوله "چې ولې ورکره نه ځم" وږو

لوظ (ناول) / 38

سترگو مې اوس هم پلوشه لټوله، خو د پلوشې درک ونه لگېد، تره مې راغی او له سترې مشي وروسته يې ما او کمال ته د دېرې د جوړولو وظيفه راکړه، له کوره مو کټونه وويستل، په کټونو کې مو باختونه کېښودل، د دېرې د جوړېدو وروسته، يو ځل بيا کور ته ننوتم، دا ځل مې پلوشه وليده، خفه وه، ماسره يې سترې مشي هم ونه کړه، مخ يې را نه واپرولو، د پلوشې پدې رویه مې ډېره خوا بده شوه، خو خیر څه مې کړي وای، ډکې سترگې له کوره ووتم، دېره کې د کمال دوي ځينې کليوال راغلي وو، څو شېبې په کټ کې ناست ووم، چې کمال را غږ کړ

- منصوره دلته راشه! ورغلم، له لاسه يې ونيولم، راته يې وويل؛ ولې خفه يې؟ خيريت دی؟

- هو خير دی، هسې زړه مې تنگ دی، مونږ په خبرو وو، چې يو سپين کرولا موټر او يو مرسېډيز پرلپسې له دېرې لږ لږې د لارې په يوه څنډه کې ودرېدل، خلک ترې را ښکته شول، د کرولا د مخکې سېټ دروازه خلاصه شوه، يو ښايسته دنگ هلک ترې را ښکته شو، کمال ورو غوندې وويل

- په حج اوقافو کې يې وظيفه اخستې غوړ شوی دی، لارو وار په وار مو له ټولو سره سترې مشي وکړله، ما خو له کينې، شاکر او پلار سره يې هېڅ سترې مشي ونه کړه، خو کمال بيا له دواړو، ښه کلکې غېږې واخستې، چې پدې کار مې کمال هم له پامه بد راغی، که زما په واک کې وای، نو دا ټول راغلي خلک مې له همدې ځايه رخصتول، په دېره کې مو مېلمنو ته د شودو چای، کيک او گلچې ورکړل، ټولو چای وڅښلو، تره مې غږ وکړ:

لوظ (ناول)/39

- منصوره ته ورشه، هغه گل راوړه، زه کور ته ورغلم، گل مې واخست، دېرې ته مې یوړو، د تره او مولوي صیب په مخکې مې کېښود، مولوي صیب وویل:

- نکاح به یې وټرو، د موبایل وخت دی، که هلک او جینی د یو بل سره خبرې کوي او یا هلک له واده مخکې د جینی سره کېني پاڅي او یا هم لاس په لاس سترې مشي کوي، چې ورته روا شي، تره مې او د کمال ماما په یوه خوله ورسره موافقت وښودو، زه ولاړ ووم، یواځې تماشه مې کوله، له ځانه سره مسکی مسکی کېدم، نکاح وټرل شوه، دعا وشوه، له دُعا وروسته کمال په گل کې د چاکلېټ د تقسیم په خاطر چې د راغلو مېلمنو خوله ور خوږه کړي، گل په ټولو وگرځاوه، ما هم له گل نه یو چاکلېټ واخست، چاکلېټ مې خولې ته ور واچو، غلی مې وویل:

- خدایه! ستا له انصافه نړی مننه او ډکې سترگې له دېرې ووتم... د کوژدې مراسم خلاص شول، خلک ټول خپلو خپلو کورونو ته لاړل، زما د ضد له وجې مې مور هم د تره دوي نه خدای په امانې واخسته او کور ته راغلو. د ماښام اذنونه شوي چې کور ته ورسېدو، لمونځونه مو وکړل، پلار مې له مونږ لږ وړاندې موبایل په لاس ناست وو، خفه ښکارېدو، ما مې پلار کله هم دومره خفه نه و لیدلی، مور مې د پلار خواته ورغله، په اوږه یې ورته لاس کېښود، ورو یې وویل

- څه خبره ده؟ څنگه داسې خفه یې! پلار مې سوړ اسوبلی وکړ.
- هر څه ختم شو، هرڅه!!! نن سبا په چا اعتبار کول... اففف!! زه به دا دومره پیسې له کومه راوړم؟! مور مې په حیرت وپوښتل:
- د څه پیسې!! څه شوي زر ووايه!! پلار مې خپله گیره په موتي کې را ونغاړله، انجینر نسیم!! زما د پروژې شریکوال سره د ټولو پیسو ورک

لوظ (ناول) / 40

دی، اوس منشي زنگ وهلی وو، چې د انجینر صیب نمبرونه هم دا دریم ورځ ده چې بند دي، ایمیلونه مې ورته کړي، دهغې ځواب هم نه راکوي، کورته یې ورغلو، نو له هغه ځایه راته معلومه شوه، چې کور یې دوه ورځې مخکې خرڅ کړی او سپری ورک دی. پلار مې سترگې په ځمکه گنډلې وې، زما مور ته یې وویل: اوس به څه کوم، خلک له ما کار غواړي، که چېرته زه مې په نوې پروژه کار شروع نه کړم، نو هغوي به ما داسې په کراره پرېنږدي، زه مجبور یم څه چاره وکړم، د دومره ډېرو پیسو بندوبس کول، سخته څه چې بیخي نا ممکنه ده، درې جریبه ځمکه مې ده، د کلي ځمکه ده، چې ډېره بیه وکړي، نو ایله لس لکه افغانۍ... او نورې... نورې به له کومه کړم؟! پلار مې بیخي ذهني توازن له لاسه ورکړی وو، گرد په حوبلۍ کې څرخېده.

پلار مې ملا اذان له کوره ووت، مور مې په جای نماز پرته همداسې دعا گانې کولې، هر څه رانه هېر وو، د پیسو کیسه کې نه ووم، بلکې د پلار پنځه ویشت کلن عزت او اعتبار ته چې د خلکو په منځ کې درلود، خفه ووم، پلار مې ویل که چېرته انجینر نسیم مو په لاس را نشي، نو مال، حال زندگی، عزت، هرڅه به مو نیلام شي. رښتیا هم همداسې وشول، د پیسو تور ټول زما په پلار ولگېدو او د فریبکاری په جرم کې د محکمې لخوا یې تر هغې د حبس (بندي کېدو) حکم وشو، چې تر څو د پروژې پیسې، د انجینرانو او مزدورانو معاشونه ورنکړل شي، پلار مې په بند کې د فشار د لوړېدو له وجې خپله ساه د کایناتو ستر رب ته ور حواله کړه او مونږ یې په ناسوره نړۍ کې د پنډ غمونو سره یواځې پرېښودو.

په کلي کې به چې اکثره وخت له چا سره مخ شوم، نو یو ځل به یې زما د پلار په هکله راته دپغور په ډول وویل چې زمونږ خو له انجینر صیب

لوظ (ناول)/41

نه داسې تمه نه وه، چا به يو ډول او چا به بل ډول خبرې كولې، ځينو خو آن زما پلار ته د غل او ډاكو خطاب كاوه، ما هم په كلي كور كې هغه پخوانی عزت او قدر د ملگرو او كليوالو په منځ كې نه درلود، كله كله به مې د گيلې په ډول دا بيت په زړه كې تېر شو.

په ملگرو نازېدمه خو غلط وم

ته سهې وې تا گټلې ده غربته

مور به مې چې د چا مړي او ژوندي ته لاړه، په واپس راتلو كې به يې سترگې سرې راوړې وې، پردي خو څه چې آن خپلو مو هم له مونږ لاس واخست، د يو پاو چايو باور هم چا راباندې نه كاوه، هغه ښځو (چې په مخه به يې ورغلم، نو په سر به يې ښكلولم او ويل به يې د انجينر صيب ځويه اوس مونږ پېژنې هم نه!!) زما له پېژندنې انكار كاوه او په مخه چې به يې ورغلم، نو چادري به يې په مخ راكش كړه او مخ به يې پټ كړ چې هله سرې راغی، آخر دا هرڅه مې ونه شو زغملی، د مور په مشوره مې د كلي يو پټی خرڅ كړ، په ښار كې مې يو كرايي كور د پروېز په مرسته، د پروېز دوي د كور په خوا كې ونيو، هندي رېكشه مې واخسته، سهار به ووتم او ماښام به واپس كور ته راغلم، ښه و، يو اندازه مزدوري كېده، په لمړيو كې د ښار د ژوند سره بلد نه ووم، ساه به مې پكې بنده بنده كېده، له شوره ډك ماحول به يې زما په ذهن ډېر بد لگېده، خو ورو ورو د ښار له خلكو او ماحول سره عادي شوم او لكه د نورو خلكو زه هم د ښار په رنگ كې رنگ شوم.

* * *

يوه ورځ مې مور راته يادونه وكړه، چې د خدای بخښلي پلار دې دا غټ ارمان وو، چې په تا پوهنتون ووايي او لوې سړی درنه جوړ كړي، پروېز هم هر وخت د پوهنتون د شروع كولو لپاره ټينگار كاوه، ورمه مې د كلي

لوظ (ناول) / 42

څخه د ښار يوې لېسې ته سه پارچه كړه، ما هم د پروېز په مشوره په يو خصوصي پوهنتون كې د كمپيوټر ساينس پوهنځي شروع كړ، سهار شپږ بجې به پوهنتون ته په خپله ركشه كې تلم او لس بجې به له هغه ځايه رخصتېدم او تمامه ورځ به مې خپله مزدوري كوله، خدای شته اكثر به چې ما د خپلو هم صنفيانو او ملگرو له عيش و عشرته ډك ژوند وليد، نو ماته به يې يو څه زور راكړ، هغه وخت چې مو هر څه درلودل، ماشومتوب وو، اوس مې چې ځواني شوه، د سيالۍ وخت مې شو، خدای ښه هر څه را څخه واخستل، مال، دولت، عزت هر څه!! خو زه بيا هم دې ته خفه نه ووم، چې ولې دا هر څه را څخه خدای واخستل، بلکې خفگان به مې هغه وخت زړه اړې اړې كړ، چې د پلار د نشتون احساس به راته وشو، خو هڅه به مې كوله، چې مور او وږمې ته مې د پلار د نشتون احساس ورنكړم، كومه ورځ به مې چې د مور او وږمې په شونډو موسكا وليدله، نو د ژوند تمام خوندونه به مې هغه شېبه حس كړل، بس هر وخت به مې همدا هيله او هڅه وه، چې د دوي په شونډو مسكا خوره ووينم او هغه څه چې د دغې مسكا سبب كېږي راوړم او د هغوي په قدمونو كې ور واچوم، ورځې شپې لكه د پكې د پرو په شان په تېزۍ څرخېدې، د ژوند د زينې په يوويشتم پور مې قدم كېښود، د پوهنتون د دويم سمسټر د شروع دريمه ورځ وه، لومړي دوه ساعته خالي وو، سهار مهال له كوره ووتم، په سر ك راته درې ولاړو نجونو لاس راكړ، ركشه مې ودروله، يوې نجلۍ وويل:

- وروره دارالمعلمين پورې ځو، ومې ويل

- وڅېږئ، درې واړه وختې.

روان شوم، ډېرې خبرې يې كولې، خو يوه نجلۍ پكې خاموشه ناسته وه، په ټوله لاره يې يوه كلمه هم ونه ويله، نجونې د ننگرهار عالي دار المعلمين

لوظ (ناول)/43

مخ ته ښکته شوې، پيسې يې راکړې او د دار المعلمين په لويه جالۍ داره دروازه ننوتې، دوه پېرې مې نورې هم وکړې، د پوهنتون وخت وو، دريم ساعت چې انگليسي وو، شروع کېدو والا وو، چې ور ورسېدم، انگليسي استاذ دوه ساعته پرلپسې درس راکړ او تر څنگ يې توصيه وکړه، هغه محصلين چې انگليسي يې ضعيفه ده، کورسونه دې شروع کړي، ځکه چې کمپيوټر ساينس او انگليسي لازم او ملزوم دي، له پوهنتونه د وتو سره سم د يو ټولگيوال، چې شريف نومېده، په مشوره يو انگليسي کورس ته لارم، د کورس مدير يو ډبلی پير گېره خړبلی ځوان وو، داسې خبرې يې کولې، چې گمان به دې کاوه، گوندې جنگ يې دی راسره!! خو څه خیر، دا چې انگليسي مې يوه اندازه ښه وه، نو د امتحان له ورکړې وروسته دکورس د ادارې لخوا د DEL په دوهم سمسټر کې، د کلاس وخت مو د دوه نه تر درې نيمو بجو پورې وو، له کورسه ووتو، غرمه مهال کور ته لارم، مور مې په سر ښکل کړم، ورمه هم تازه له مکتبه راغلې وه، مور مې ډوډی تياره کړې وه، ډوډی مو وخوړه، مور مې وويل:

- منصوره يو گيسي داش راته واخله، چې ماشومانو ته د سوال کولو نه خلاصه شم، هره ورځ ورته يا خو په زاريو او يا هم لسگون ورکړم، نو بيا ډوډی نانوایي ته ويسې. په خدا مې وويل؛

- سمه ده مورې، وبه شي، سر د سبا به يې درته حاضر کړم، ډوډی مو خوړه، مور مې بيا راته وويل

- هغه د کور مالک راغلی وو، د کرايې پسې، ومې ويل

- هو لږ مخکې چې راتلم ومې ليدو، نو راته يې دکرايې په هکله وويل، په جيب کې راسره وې، ورته ورمې ورکړې!

- ښه سهي ده.

لوظ (ناول) / 44

د چايو له خښلو وروسته له كوره د كورس په نيت ووتم، په كورس كې مې لومړۍ ورځ وه، د كورس د مدير په لارښونه يو ټولگي ته ننوتم، شريف ناست وو، په ټولگي كې درې نجونې چې تور حجابونه يې كړي وو او له شريف پرته څلور نور هلکان په ټولگي كې ناست وو، د شريف شا ته په يوه خالي چوكي كې كېناستم، يو دنگ توركي هلك چې يو فايل او ماركر يې په لاس كې و را ننوت او صنف ته مخامخ د تختې ترڅنگ په ولاړ درېځ يې فايل كېښود، ماركر يې په گوتو كې تاو را تاواوه، په موسكا يې وويل

Hello every one, I am Nadeem Khan, your teacher of -
grammar and vocabulary section, let's start introducing
your selves.

وار په وار ټول پورته شول، خپل ځانونه يې معرفي كړل، زما نوبت راغی، پاڅېدم ټولو ماته سترگې را واړولې، متوجې شول، دا چې يو تاثير مې واخست، په كراهه مې وويل

- زما نوم منصور ... استاد مې په خبرو كې را ودانگل

- No Pashto, just English..... OK

OK sir, this is Mansoor Khan, son of Jamil khan, I am from -
Shewa district of Nangrahar province.

ډېرې په خوارۍ له ستوني نه ووتې، استاد له ماركره پوخ لرې كړ، په تخته يې يو څه ليكل وكړل او په لوړ غږ يې وويل

- Let's begin بيا يې د تقسيم اوقات مطابق يو ساعت درس راكړ، له ټولگي ووتو، په ټولگي كې شور جوړ شو، ما د كتاب پاڼې اړولې را اړولې، چې په ورو غږ چا وويل:

لوظ (ناول)/45

- تکره استاد وو، کنه!! ورومې کتل، له ما لږ لري په بل قطار کې په چوکي کې ناستې نجلۍ، چې ټول ځان يې په تور حجاب پوښلي وو او يواځې سترگې يې ښکارېدې، مړاوې جذابې سترگې يې زما په لور وې او را کتل يې، بې له دې، چې څه ووايم، مخ مې واړاوه، په خپل کتاب ځان مصروفه کړ، بيا يې وويل:

- رکشه چلوې؟ په حيرانۍ مې ور وکتل!! ومې پوښتل

- ته څه پوه شوې، چې زه رکشه چلوم، موسکا يې وکړه!

- هسې ډېر ښه هم يې، په ټوله لاره دې، خپلې مخې ته کتل، مونږ خو چې اکثره رکشه وانانو سره وخپږو، نو ددې پرځای چې خپلې لارې ته وگوري، ټول پام يې په شيشه کې مونږ ته وي، ظالم ځامنو شيشې داسې په زاويو برابرې کړې وي، چې ولا که ترې خطا وخورې، سهار دارالمعلمين ته له تا سره تللي وو، ومې ويل

- هو! را ياد مې شو، نو تا خو په ټوله هلته يوه خبره هم ونه کړه، مسکي شوه، خبرو ته يې خوله جوړوله، چې په دروازه يو سمارټ ښايسته غوږ اوربل ځوان را ننوتو، ځان يې را معرفې کړ، د Conversation (محاوري) استاد وو، ده هم د هغه بل استاد په شان لمړی معرفت وکړ، له معرفت وروسته يې درس ورکړ او له ټولگي ووت. له رخصتيدو وروسته د کورس په کوچني پارکينگ مې خپله ولاړه رکشه چالان کړه، د کورس له دروازې لږ مې مخکې هم هغه نجلۍ ولاړه وه، لاس يې را اوږد کړ، اوډرېدم.

- اوه! منصوره ته يې، تلم کور ته! رکشې ته ولاړه وم، په ملنډو مې وويل:

- ولې دا رکشه نده څه! په خندا شوه!!! او رکشې ته را وخته.

- رښتيا فکر کوم صنف کې د معرفت په وخت متوجې نه وې، چې زما نوم هم ندى درته ياد! ومې ويل.

لوظ (ناول) / 46

- کيدای شي! مسکی شوه.
- جسمين! نوم مې جسمين دی، ومې ويل ډېر ښه نوم دی، خو مانا يې څه ده!
- يو ډول گل دی، چې ډېر ښه بوي لري، په لاره لاره راته جسمين وويل، چې پلار يې ډاکتر دی، اصلاً د لغمان دي، خو وره په پېښور کې را لويه شوې او درې کاله کېږي چې دلته راغلي دي.
- د يو ښايسته درې منزله تعمیر مخکې يې راته د اوډرېدو دپاره وويل، له خپل دستکول څخه يې د پنځوس افغانيو لوت را وويست، راته يې ونيو،
 - دا واخله، شايد همدومره کېږي! ومې ويل
 - واپس يې په بټوه کې واچوه، په خندا شوه!
 - دا واخله او بله دا چې دې بټوې ته په انگلش کې پرس وايي، لوت يې را خطا کړ او همداسې روانه شوه، ما هم رکشه تاوه کړه او د خپل کار پسې ووتم.

* * *

د کلي بې غمه ژوند به مې کله کله لکه د پسرلي د سهارني میده باران چې يخ او خوږ ملايم شمال ورسره مل وي، په زړه را وورېد، پلوشه مې اوس هم په یاد وه، خو پوهنتون، مزدوري، کورس، د کور د سودا غم، د خپلو درسونو د زده کولو غم، د ښار ژوند، مسوولیتونو او مجبوریتونو دومره مصروفه کړې وم چې ژوند راته د مندې میدان ښکارېده او ځان راته لوبغاړی! سهار به له کوره ووتم او ورځ به مې سلامتې په ماښام وسپارله، د دوشنبې ورځ وه، سهار مهال وو، طبیعت مې نا سازه وو، له پوهنتون او کاره مې رخصت کړې وو، کلی او پلوشه مې په زړه ورېدل، له میاشتو وروسته يو ځل بیا مې په زړه کې د کلي او پلوشې د لیدو هیله

لوظ (ناول)/47

ټوکېدلې وه، د کور مخکې د برق د پايې سره په خوا کې په پلچک ناست ووم، تليفون مې وکړنگېدو، له ځايه پاڅېدم، کمال وو، کور ته د ننوتو په حال کې ووم، چې اوکي مې کړ.

- سلامونه، کماله سترې مشې، څنگه يې؟ په خدا يې وويل:
- غير حاضره ښه يې؟ بيخي ورک يې ښا! هېڅ د چا پوښتنه نه کوې، مسکي شوم،

- د خپل بام واورې زمونږ په بام مه را اچوه، تا مې له کومه پوښتنه وکړه، چې له ما گيله کوې، په خدا يې را غبرگه کړه.

- اوه يار ته پر پرده دا خبرې! مونږ راځو ښار ته! زه او پلار مې، سودا اخلو، ماما دوي مې راغلي وو، د پلوشې واده يې غوښتو، مونږ هم ورته ورکړ، انشالله بله جمعه يې له خيره واده دی، مغزو مې کړس وکړ. - سمه ده، په خير راشئ، تليفون مې بند کړ، مور مې چې له ما څخه لږه په فاصله ناسته وه، لويې يې وينځل، وارخطا يې را نه وپوښتل:

- څه خبره ده؟ څنگه دې دا رنگ يو دم والوتو.
په دواړه لاسو مې سر ونيو، سر مې چورلېدو، هر څه مې دوه دوه ليدل، ځای په ځای کېناستم، مور مې را منډه کړه، مخامخ راته په دواړه پښو کېناسته!

- منصوره خير دې؟ له اوبښکو ډکې نم لرونکې سترگې مې پورته کړې، مور ته مې ور وکتل:

- مورې هغه پلوشه!!
سلگو ونيولم، له خولې مې خبره نه را وته، مور مې د ښې لاس ورغوی په غمبورو را کېښود او په مهربانۍ يې وپوښتل:

- منصوره! ووايه څه خبره ده؟

- مورې د پلوشې واده دی.

لوظ (ناول) / 48

زما د مینې یواځینې راز داره زما مور وه. زما په درد له هر چا زیات او ښه پوهېده، له ما سره یوځای یې یوه شېبه په سلگو وژړل، بیا یې د ټیکرې په پڅکه خپلې او زما اوبښکې وچې کړې، پاڅېده له لاسه یې ونیولم او د پاڅېدو یې راته وویل، پاڅېدم.

- منصوره بېرته ورته زنگ ور ووهه، ورنه پوښتنه وکړه، څه وخت راځي، په زړه کې یې څه ونه گرځي.

موبایل کې مې د کمال نمبر ډایل کړ، ما کې نور د خبرو کولو تاب نه وو، موبایل مې مور ته ورکړ.

- واخله مورې ته ورسره خپله وغږېږه، د اوکي کېدو سره سم، مور مې وویل:

- کماله څویه ښه یې؟ پلوشه، مور، پلار دې ټول ښه دي، شکر مونږ هم ښه یو، ښه، ښه، څه وخت؟ ښه په خیر راشئ، په خیر راشئ، نه! په کور کې دی، الله دې مل شه! موبایل یې بند کړ.

- واخله!

موبایل مې جېب کې واچو، مور مې وویل: هغوي راځي! ته ورشه، لږه سودا راوړه، چې غرمه یې مونږ کره ده او جامې دې هم بدلې که، چې بیا ورسره د سودا اخستو لپاره لاړ شې.

جامې مې بدلې کړې او د سودا د راوړلو په نیت له کوره ووتم. له بازاره مې سودا واخسته، کور ته راغلم، تره مې او کمال راغلي وو، تره مې رانه لاس را چاپېره کړ، په مخ یې ښکل کړم، له سترگو یې ناگهانه اوبښکو کډه وکړه، له جېبه یې دستمال را وویست، خپلې اوبښکې یې پاکولې، چې غړیو نیولی یې وویل:

لوظ (ناول)/49

- زما ځوې ورځ تر بلې خپل خدای بخښلي پلار ته ځي! زما په مخ يې لاس را تېر کړ، هم هغه مخ، هم هغه سترگې، هو بهو لکه ورور مې چې مخ ته ولاړ وي.

مور مې هم سلگو نيولې وه، د کمال سترگې هم نمجنې وې، وږمه چې تازه له مکتبه راغلې وه، د کوټې په دروازه کې هک پک ولاړه وه، تره مې هغه هم په غېږ کې ونيوله، ښکل يې کړه، لور مې مکتبې شوې، له سترې مشي وروسته کېناستو، مور مې چې چای دم کړی وو، چای يې راوړ، ومو وڅښلو، له ډوډۍ خوړلو او لمانځه وروسته مې رکشه وويسته او د بازار په لور وخوځېدو، رکشه مې په يو سراي کې اودروله، ځکه چې د جلال اباد ښار په بيروبار کې د موټر سره گرځېدل سړی په عذابوي، سودا مو وکړه، کور ته راغلو، تره مې ټينگار کاوه، چې مونږ هم ورسره لاړشو، خو پوهنتون او کورس مې ورته په مخ کې د بهانې په شکل کېښودل، راسره يې ومنله، له خدای په امانی وروسته مې په رکشه کې تر هډې پورې ورسول، واپس د کور په لاره ووم، چې مبايل مې وکړنگېدو، نمبر نا اشنا وو، اوکی مې کړ.

- بلی، سلام!

- له هغې خوا ښځينه غږ راغی، په ناز يې وويل: منصوره ښه يې!؟ غږ مې وپېژندو، جسمين وه.

- شکر ښه يم، مهرباني!!؟

- څنگه کورس ته نه وې راغلی؟

- هسې لږ کار مې و، ولې؟

- دا کار دې دومره secret (پټ) و، چې ماته يې هم نه وايې!!؟

- نه، داسې څه نشته، څه کار خو نه وو؟ څنگه دې زنگ وهلی؟

- ولې؟ چې کار نه وي، نو د زنگ وهلو اجازه نشته څه!!؟

لوظ (ناول) / 50

- نه داسې څه خبره نه ده او ها دا زما نمبر دې له کومه کړ؟
- هههه، نمبر!! اممممم! ته څه فکر کوې، چې له کومه مې کړ؟؟
- نه پوهېږم.
- يو ځای کې ليکل شوی وو، ما هم له ځانه سره ثبت کړ، ما ويل بڼايي په کار شي او دا دی په کار مې شو.
- بڼه سمه ده، خو کوم ځای کې ليکل شوی، له نازه په ډک انداز يې وويل
- رکشه کې ناست يې؟
- هو
- رکشه ودرره! په حيراني مې وپوښتل
- ولې!!!؟
- ته اودروه بابا! يو خو ته دا پوښتنې ډېرې کوې. ومې ويل
- ومې دروله!
- بڼه دې وکړه، اوس نو له رکشې ښکته شه. او د رکشې شاته وگوره!
- هههه، خدای دې مړه که، هسې دې ځان هم سترې کړ او زه هم، خو ويلي به دې وو، چې د رکشې له شا مې اخستی.
- خندنی شوه، منصوره سبا له خيره کورس ته راځي؟
- په هو سره مې جواب ورکړ او خدای په امانې مو سره وکړه، رکشه مې چالانه کړه، لږ مخکې راته يو سړي لاس راکړ، يوه ښځه او ماشوم هم ورسره وو، صحت عامې ته تلل، هغوي مې صحت عامې ته ورسول، له هغې خوا هم سوارلي وه، ډک راغلم، د ماسخوتن اذانونو شروع وو چې کور ته ورسېدم، مور مې په غوسه وه چې ولې دې ناوخته کړه، په خدا مې ورته جواب وکړ، چې دا ښار دی، ټوله شپه پکې خلک گرځي، خو هغې بيا ويل، چې دښار وضعیت چندان جوړ ندی او بله دا چې کور کې هغوي يواځې وي، نو بايد چې وختي راشم.

لوظ (ناول)/ 51

د ماسخوتن له لمانځه وروسته مې مور د اوده کېدو لپاره ځایونه جوړ کړي وو، دا چې ډېر ستړی شوی، لارم په خپل ځای وغځېدم، کلی مې په زړه راوورېد، دا معمولي خبره وه، ځکه چې هره شپه د خدای له یادولو وروسته به چې په خپله بستره وغځېدم، نو کلی، د کلي کوڅې، د سیند غاړه، کروندې، دیدن چوک، پلوشه، شبیر، کلیوال ملگري او د دغه ټولو سره تړلې خاطرې به مې لکه د فلم د صحنې سترگو سترگو ته کېده، خو د ځېنو موضوعاتو له کبله چې له کلي مو ښار ته کېدې کړې وه، نور نو د خپل کلي د هدې په خوا مې هم قدم اېښودلو ته زړه نه ښه کېده، که څه هم اکثره وخت به شبیر او نورو ملگرو کلي ته د ورتگ لپاره ټینگار کاوه، خو ما به ورنه په یوه او بله بهانه ځان خلاصوه، مگر اوس له یو کال وروسته مې کلي ته ورتگ حتمي وو، ځکه چې د پلوشې واده وو، د هغه چا واده چې باید زما شوې وای، خو زما نه شوه، د بل شوه، ښایي یواځینې مټین به زه یم، چې د خپلې معشوقې په کوژده کې مې هم د میلمنو خدمت کړی و، د کوژدې گل مې په خپل لاس گرځولی و او دا دی اوس یې په واده کې هم زه خدمت کوم، د واده سودا او حتا چې د ناوېتوب جوړه هم ما ورته خوښه کړې وه، دا هر څه مې په چپه خوله ځکه وکړل چې ما ورسره مینه لرله، دومره مینه چې د پلوشې د دوه سترگو په خاطر مې د هغې د پلار له یوه لوظه او ژبې خپله مینه قرباني کړه، هغه چې وایي: مینه قرباني غواړي، نو ښایي دا هم هغه قرباني وي.

د یو چا له لاسه ورکول دومره اسانه هم نه وي، هره ورځ انسان له یو عالم غمونو څخه تېرېږي، هره ورځ ورته داسې وي، لکه د زهر وگوت چې انسان یې په خدا خدا د چا لپاره کوي. له سترگو مې دانه دانه اوبښکې وڅڅېدې، په لستونې مې سترگې پاکې کړې، ددې لپاره چې پام مې بدل

لوظ (ناول) / 52

شي، فيسبوك مي خلاص كر، مختلف پوستونه مي له نظره تېر كرل، يو ملگري مي دوه بيتونه پوست كړي وو.

دا له باغه ده را وتې د گل ځانگه؟

او كه ايښي په دېوال باندې هغې لاس

زړه مي تا پسې په دا رقم ته سوځي

لكه غوڅ شي په چاقو يا په شيشې لاس

داسې وو، لكه چې همدا اوس يې زما حال ليدلی وي او ليكلي يې وي، بيتونه مي دوه، درې ځلې ولوستل، موبایل مي بند كړ، بيتونه مي ددې له پاره چې په ياد پاتې شي، له ځانه سره تکرارول، چې اوده شوی ووم.

* * *

په ټولگي کې ناست وم، د گرامر استاذ درس راکاوه، نور ټول پوره وو، يواځې جسمين نه وه راغلې، د ساعت د کتلو په نيت مي موبایل را واخست، چې پام مي شو، د جسمين درې زنگونه او مسيح راغلي وو، مسيح مي خلاص كړ، ليكلي يې وو، سلام تليفون ولې نه جوابوې، نن نشمه راتلای استاد ته ووايه، چې غير حاضر مي نه كړي، باي! موبایل مي چېب كې كېښود، استاد ته مي د حاضری اخستلو په وخت مي وويل چې جسمين غير حاضر نه كړي، د كورس د رخصتېدو څخه وروسته مي موبایل له silent mode (د لړزې) څخه وويست، د جسمين نمبر ته مي زنگ وكړ، جواب يې را نكړ، دستي يې مسيح وكړ، ليكلي يې وو:

- كال (زنگ) مه كوه، ورور مي راغلی دی! واپس مي مسيح وكړ.

- ښه! له كومه ځايه راغی، مسيح يې وكړ.

- وظيفه كې دی، بيا يې درته وایم!

- ومي ليكل، ښه!

لوظ (ناول)/53

مسیح مې ونه لېرل شو، پیسې خلاصې شوې، که رښتیا ووايم، دا مې لومړی ځل وو، چې د یوې جینې سره مې په موبایل خبرې او مسیج کولو، نو یو څه خوند یې راکړ، ایزې لوډ مې وکړ، د مسیجو میاشتنی بندل مې فعال کړ، مسیج مې وکړ:

- پیسې خلاصې شوې! ایزې لوډ مې وکړ، میاشتنی د مسیجو پیکيچ (بکسه) مې فعال کړ.

- هههههه، ولې؟ څه لپاره!؟

- هسې!!!

- ښه سمه ده یار! اوس مسیج مه کوه، بیا ماښام مسیج کوم درته بیا گپ لگوو.

د هغې لخوا ماته د یار کلمې استعمالولو یو څه حیرانه کړم، عجیبه احساس مې وکړ، ماښام ته په بې صبری منتظره ووم، لحظه لحظه مې شمارله! له ماښام اذانه وروسته مې ورته مسیج وکړ، جواب یې را نکړ، د جسمین جواب ته منتظر ووم، ناوخته یې مسیج راغی، لیکلي یې وو:

- Sorry (وبخښه) یار! ورور مې وو، د هغې سره ناسته وومه، اوس free (اوزگاره) شوم، په جواب کې مې ورته ولیکل.

- یار!!؟

- هههههههه یار، دا زموږ د پېښور د وخت عادت دی، تقریباً درې کاله کېږي، له پېښوره راغلي یو، کور کې هم ورونو ته، خویندو ته، ټول یو بل ته د یار کلمه استعمالوو.

- اوو هههههه! سمه ده، څنگه یې؟ ولې کورس ته نه وې، راغلي؟

- لږ مې طبیعت خراب وو، ځکه!

- یوه خبره وکم؟ راته یې ولیکل

- وکه!! اممممم

لوظ (ناول) / 54

- جسمين! پوهېرې په سترگو کې دې څه بل شان کيف پروت دی، چې ورگورم، نو زه پکې خپل ځان وينم، مړې، معصومې سترگې چې په لومړي ځل مې در وکتل، نو د سکون احساس مې وکړ، يو عجيبه شان خوند يې راکړ! په خندا شوه
- هههههه رښتيا! يو Promise (وعده) راسره وکه، چې زما مسيحي به چاته نه ښايي.
- سمه ده نه يې ښاييم!
- منصوره هغه مدير ډېر عجيبه ندى، زه خو چې ورته وگورم، ورنه يرېرم، چې خبرې کوې ته به وايي، چې جنگ کوي.
- هههههه! ته صبر سبا ورته شيطاني وکړم.
- نا!!! گپ مې لگو، ناڅاپه مې ورته وليکل!!
- جسمين! يوه خوله خو راکه!
- څه!! Kiss (ښکلول) ښايي؟
- هو!
- ته څه ساده يې، د پرديو جينکو نه څوک کس نه غواړي، هغه خو خلک خپل نامزاد ته ورکوي، ته خو مې څه نامزاد نه يې، چې درته کس درکم. بيا يې وليکل، منصور!!! Do you love me? (ايا ما سره مينه لرې؟) فکر مې وکړ، جسمين ته هو کول به د خپلې مينې او پلوشې سره خيانت وي، نو ځکه مې ورته وليکل
- نه يار، زه د بل چا سره مينه کوم، پليز زه خفه نشي!! مور مې غږ وکړ، منصوره ډوډى نه خورې، ډوډى مې وخوړه، موبایل مې را واخست، جسمين ليکلي وو:

لوظ (ناول)/55

- اوکی اوکی، نو پرابلم، څه خبره نشته، زه هم په مینه او واده کولو چندان باور نه لرم، ژوند کې باید انسان له مینې او واده لرې اوسي، خو څه خیر، منصوره ماته دې د خپل ژوند کیسه وکه، ومې لیکل
- څه به پرې وکړې!
- هسې شابه کنه!
- ما هم له پيله تر پایه کیسه ورته وکړه، خو چې کله مې د ژوند وروستی شپې ورځې ورته تشریح کولې، نو راته یې ولیکل!
- منصوره! ته پوهېږې، د افغانستان خلک ډېر بد خلک دي، دلته بېخي د انسان قدر نشته! زه چې له پاکستانه راغلې يم، نو دلته هېڅ زما ژوند نه تېرېږي، ماته مې د سکول او د کالج د دورې ملگري یادېږي، پاکستان خو پاکستان دی، قسم دی که د پاکستان یو موټی خاوره د ټول افغانستان په بدل کې ورکم، پدې خبره یې یو څه احساساتي شوم، په غوسه مې ورته په پرلپسې څو مسیجو کې ولیکل.
- گوره جسمین! ددې وطن ټول خلک بد ندي او که بد هم وي، نو دوي ندي ملامته! ځکه چې څلوېښت کلن جنگ ددې بې چاره گانو هرڅه اخستي دي، بې سوادې پکې بیخي عامه ده، نو ددوي د جهالت یواځینۍ علت د علم نشتون دی، انشاالله چې د وخت سره به هرڅه سم شي! او پاتې شوه د وطن د خبره نو ستا وطن افغانستان دی، پاکستان نه دی، چې داسې یې دفاع کوې او اینده کې ی نوم راته وانخلي.
- هېڅ هم نه سمېږي، دا چې څنگه دي، همداسې به وي، جاهلان هر وخت جاهلان وي! او ها د پاکستان بد بیا ونه وایې، افسوس ستا په حال باندې، ته هم ددې نورو په شان یې! ما ویل ته به سم یې، خو ته ددوي نه هم بد تر وختي!

لوظ (ناول) / 56

- گوره! ماته هرڅه وايې، ووايه! زه به يې تېر کړم، خو خیر دی زما وطن
ته څه مه وایه! زما په حال افسوس مه کوه، په خپل حال افسوس
وکه، چې د خپل هېواد په ځای د پردی هېواد پلوي کوي.
- هههه، منصوره پوهېږې ستاسو غټ مشکل څه دی، تاسو ډېر احسان
فراموشه خلک یاستی، تاسو ته چا دا دېرش، څلوېښت کاله پنا
درکړه، پاکستان ستاسو دښمن نه بلکی دوست دی، ومې لیکل
- پلېرز!! نور بس که، نور راته دا بېکاره نوم مه لیکه!! او نه هم د
افغانستان بد ووايې نور پلېرز!!
- اخلم، اخلم!! او ترهغې به د افغانستان بد وایم، چې ترڅو ته د پاکستان
بد وایې!! پرېږده دا خبرې، مونږ ولې دا بحث کوو، بیا یې په خندا
شوه، ویې لیکل: گوگوشو ته اوس د یو افغانستان لپاره زما غوندې
ښایسته نجلۍ سره جنگ کوي!! دا چې ډېر احساساتي شوی ووم،
ومې لیکل
- تا غوندې سل ښایسته جینکی دې زما د وطن پښو ته حلالې شي
- ښه! ټیک ده، ماته نور مسیج ونه کړې، بای!
- په غوسه مې موبایل بیخي بند کړ، خوا ته مې کېښود او په خپل ځای
وغځېدم، داسې مې احساسوله، گوندي د وطن لپاره مې کومه لویه قرباني
ورکړې وي.
- له سهاره تر ماسپښینه د جسمین هم کوم مسیج راغی، ما هم مسیج
ونه کړ، کورس کې مې هم ونه لیده، مازیگر وو، چې زنگ راغی، جسمین
وه، اوکی مې کړ:
- سلام منصوره څنگه یې؟
- ښه به یم نو! تا ته یې څه! په مایوسه انداز یې وویل

لوظ (ناول)/57

- تا خو زنگ او مسیج ونه کړ، مجبوره شوم، خپله مې درته وکړ، بېگانی
تاوو مې لا هم په زړه کې وو.
- بد دې وکړ، مه وهه نور زنگ!!
- اوه! بخښنه غواړم!
- قطع یې کړ، پدې کار مې یو څه پښېمانه شوم، واپس مې ورته زنگ وکړ،
جواب یې نه راکاوه، درې، څلور زنگونه مې مسلسل ورته وکړل، خو جواب
یې را نکړ، مسیج یې وکړ:
- مه کوه زنگ، که نه نو بلاک کوم دې، ورته ومې لیکل
- بخښنه غواړم، خیر دی، یو ځل مې زنگ جواب که!
- نه بس دی، منصوره هرڅه ختم شو، تا مې زړه را مات کړ!
- پلېرز! کنه، داسې مه کوه، که نه نو! ژاړم درته!
- ژاړه کنه! دا ما چې د شپې ستا له مسیجه وروسته وژړل، تا ماته څنگه
خبرې وکړې، ودې ویل چې ما غوندې جینکې د خپل وطن پښو ته
حلالوې، ومې لیکل
- معاف مې که، نو! بس احساساتي شوی ووم! مسیج راغی
- منصوره! I love you!! (مینه درسره لرم)، ښایي نه مې غوښتل چې دا
موقع له لاسه ورکړم، ځکه بېخي یواځې شوی ووم، ما هم یو چا ته
ضرورت درلود، چې خپل راز و نیاز ورسره وساتم، نو په همدې خاطر
مې ورته ولیکل:
- Love you too (زه هم مینه درسره لرم)، جسمین راته لدې وروسته په
هره خبره کې جان مې او زړه مې لیکل، د شپې ناوخته یوولس نیمې
بجې وې، ورته مې ولیکل:
- جسمین! یوه خبره درته وکم، زه غواړم تا وگورم! ښکل دې کړم، لاس
درنه چاپېر کړم، په خندا یې ولیکل

لوظ (ناول) / 58

- بس بس! اوله خبره به دې ومنم، سبا له خیره! سهار مور دوي مې کلي ته ځي، زه کور کې يواځې يم، راشه ومې گوره، خو له لرې نه، ځکه چې مخامخ زمونږ کور ته هغه زمونږ د صنفۍ مينې دوي کور دی، هر وخت د بام له سره ما سره خبرې کوي، هسې نه هغه دې وگوري، شکمنه نشي، راشه او په دروازه کې به درته اودرېرم، ومې گوره، په خوشحالی مې وليکل

- سمه ده! تينکس

- خوشحاله شوې، ژوند مې! ومې ليکل

- هو! ويې ليکل:

- پوهېږې! ما له ځانه سره وعده کړې وه، چې څوک زما په ژوند کې ما ته له هرچا او هرڅه زيات گران شي، نو زه به ورته بيا "ژوند مې" وایم، يانې ماته له هرڅه او هرچا زيات گران ته يې، ښه سمه ده! ژوند مې! شپه ناوخته ده، اوس به اوده شو، Good night (ښه شپه).

* * *

د چهار شنبې ورځ وه، لس بجې له پوهنتونه کور ته راغلم، مور مې او وړې خورکۍ ځانونه تيار کړي وو، ماته يې هم د تيارېدو وويل، ځان مې تيار کړ، دروازې ته مې غټ قلف ور واچو، د خپل کلي په هډه کې په موټر کې کېناستو، کلي ته د تگ په نيت! زړه مې تنگ او پریشانه وو، هېڅ مې زړه نه غوښتل چې کلي ته لاړ شم، خو مور مې او وږمه خوشحاله معلومېدل، د بهسودو له پله واوښتو، چې موبایل ته مې مسیج راغی: جسمين وه!

- چرته يې؟ زه دې تر اوسه په تمه يم! ومې ليکل

- Sorry يار! مونږ لاړو کلي ته! په حیرانی يې وپوښتل:

- کلي ته د څه لپاره؟

لوظ (ناول)/59

- هسې يو واده دى، د هغې لپاره!
- ښه سمه ده، واپس څه وخت راځي؟
- شنبې ورځ او يا هم د جمعې مازيگر، گورو نو!
- په ټوله لاره مې د جسمين سره مسيچې وکړلې، په لاره هېڅ پوه نه شوم، د ولسوالۍ بازار کې له موټره ښکته شو، د خپل کلي په لاره سم شو، کلي هم هغسې وو، هېڅ تغير پکې نه وو راغلى، اکثره ملگرو او خپلوانو به چې وليدم، را غاړې به وتل، په خدا به يې غبرگه کړه، ښاري شوى يې ښا!!!
- ما به هم په موسکا بدرگه کړل، د تره کور ته ورسېدو، د زړه درزا مې په زياتېدو وه، د کور په دروازه له ننوتو سره سم مې په پلوشې نظر ولگېد، هم هغه څېره؛ هم هغه نظر؛ هم هغه کاته، هېڅ تغير يې نه وو کړى، يواځې مې د هغې په سترگو کې هغه پخوانۍ ځلا ونه لیده! مسکى شوه، جارو يې وغورځوله، راغله زما د مور لاسونه يې ښکل کړل، ماته يې هم د سترې مشې په پار لاس راکړ، له وږمې يې لاسونه تاوو کړل او ښه يې جوخته د زړه پورې ونيوله، زما چې ټول پام په پلوشې وو، د مور مې غږ مې واورېد:
- منصوره تاته وايي، پام مې شو چې د تره ښځه مې ماته سترې مشې وايي، د تره ښځې مې په سر ښکل کړم، راځئ راځئ، ښه شوه چې په خير راغلى، سهار مې د پلوشې پلار ته وويل، چې څنگه ددې خلکو درک نشته! مور مې وويل
- ولا! خورې داسې ده، چې د هلک پوهنتون دى، وږمه هم مکتب ته ځي، نو په دې خاطر، نن مې هم نا څاپه دوي په مخه کړل، ما ويل ځئ چې ځو.
- ښه مو وکړل کنه! ما ته يې مخ کړ

لوظ (ناول) / 60

- منصور جانہ د ٻنار هوا درته ٻنہ شوڀي، رنگ دڀ هم ٻنہ شوی او ماشاالله
باڍي دڀ هم ٻنہ شوڀي، په خندا مڀ ورته وويل:
- څه خبر نو....
- له غرمڀ وروسته مڀ کمال له ځانه سره ملگري کړ، لومړي د شبير ليدو
ته ورغلم، شبير مڀ په ليدو هک پک حيران له ځايه پاڅيدو، غږ يې رانه
چاپيره کړه، په ژرغوني غږ يې وويل
- ورور مڀ راغلي دي! په خندا مڀ وويل
- نو چې ورور راشي خلک ژاري، سترگي يې وچې کړي
- نه يار دا خو د خوشحالي اوبښکې دي، راځئ!
- شبير دوه کټونه دېرې ته را وويستل، وروره بس ستا له تلو وروسته خو
بېخي داسې شوم، لکه بې پلاره او بې موره، بس د خدای شکر چې دا د
کلينيک وظيفه مڀ ده او باد له ماسپښينه درالمعلمين ته ځم، نو يو څه
ساعت مڀ تېر دی. يوه شېبه ناست وو، گپ مو ولگو، کمال شبير ته واده
ته د راتگ لپاره هم وويل، چې سبا بيا حتماً راشي، له شبيره مو اجازه
واخسته، له هغه ځايه ووتو په نورو کليوالو او خپلوانو هم وگرځېدو، ټول
مو وکتل، ماښام ناوخته کور ته راغلو، تره مڀ هم راغلي وو، ټول په کوټه
کې ناست وو، تره مڀ يو دم يو سوږ اسوپلی وکړ، څه ژوند دی، تېر کال
دا وخت مڀ ورور له مونږ سره وو، همدا شپې ورځې وې، چې تاسو راغلي
وي، خدای دڀ وبخښي! د پلوشې واده کې به يې نصيب نه وو، نو.
- له ډوډي وروسته د ميلمنو خونې ته د لمانځه لپاره لاپم، د ماسخوتن
لمونځ مڀ وکړ، د سلام له گرځولو وروسته مڀ دعا کوله، چې پلوشه خونې
ته را ننوته يو څه بستري ورسره وې، درب شو، د خونې په منځ کې
کېښودل، ما چې وروکتل، نو به ډېره موده پس يو ځل بيا ورسره سترگي
په سترگي شوم، پلوشې وويل:

لوظ (ناول)/61

- مه راته گوره، ډېر په خواری مې زړه صبر کړی! مسکی شوم
- مگر پلوشې زما زړه اوس هم صبر نه دی، وپې خندل!
- ځکه دې، د جسمین سره د مینې کیسې کوې، په حیرانی مې وپوښتل:
- تاته چا وویل:
- هههه، هغه موبایل دې چارج ته ایښی وو، د هغې مسیجې راغلې وو، ویل یې جواب ولې نه راکوې، خفه یم درپسې ژوند مې!!
- ومې ویل، نه پلوشې! تر څو چې ژوندی یم، ستا ځای بل څوک نشي نیولای، ومې ویل، پوهېږې اوس مې هم له خدایه ته په دعا کې وغوښتې! مسکی شوه!
- نه منصوره! هغه څه چې د بل وي، هغه مه غواړه، اوس نو خیر دی، د جسمین سره مینه وکه، زما ځای هغې ته ورکه. ترخه مسکا مې وکړه، امکان خو نلري، ځکه چې ستا په وړاندې هره ښکلا تته شي او هره مینه بې مانا! وعده کوم، چې لدې وروسته به هم له خدایه تا غواړم، حتا ستا د نکاح په وخت کې چې ټول دعا ته لاسونه لپه کړي، ستا او د شاکر د گډ خوشحاله ژوند لپاره دعا کوي، نو زه به په هغه وخت هم له خدایه تا غواړم، چې کله دې وروستی مخه ښه وي او ډولۍ کې دې کینوي، نو د وروستي نظر کتو کې به هم دا احساس درکم، چې پلوشې مینه درسره لرم او ستا ځای هېڅوک نشي نیولای. یو څه غریو نیولې شوه، بې لدې چې څه ووايي، له خونې ووته! سبا سهار ټولو د واده د مراسمو د شروع تیاری کاوه، ورو ورو خلک زیات شول، میلمنو ته له ډوډۍ ورکولو وروسته نږدې دوه بجې وې، چې خلک د ناوې پسې راغلل، ملا صیب نکاح وټرله، له نکاح وروسته گلپوش موټر حوډلی ته ننوت، پلوشه چې سپینه مکسي یې په غاړه وه، موټر ته د ختو په وخت یې داسې خوار را وکتل، لکه مرغی چې د ښکاري په دام کې را گېره شي

لوظ (ناول) / 62

او خپلو نورو ملگرو مرغیو ته له ناهیلی په ډکو سترگو گوري، له سترگو
یې څو اوبسکې وڅڅېدې، ما ددې لپاره چې پلوشې ته دا احساس ورکړم،
خفه نه یم بلکې ډاډه یم او په خپل لوی خدای مې اوس هم دومره پوخ
یقین او باور دی، چې تا به ما ته راکوي، د خندا کولو هڅه مې وکړه، لکه
شاعر وايي

چې د رخصت په وخت کې تا ته تسلي درکم

د ژړا وخت وو، په پوره کمال مې وخنډل

د زړه په زور مې وخنډل، سره لدې چې زړه او ذهن مې هېڅ اماده نه وو،
سترگو مې د خندا د دروغجنې گواهي ورکوله، رښتیا هم پدې وخت کې
خندا یا مسکا کول، یو لوې هنر، کمال او فنکاري وه چې ما کوله، پلوشې
چې لا هم ماته کتل او زما د دروغجنې خندا د تمثیل تماشه یې کوله، د
منې او بخښنې په پار یې په کراره بانه په سترگو رانښکته کړل او واپس
یې پورته کړل، موټر کې کېناسته، دوه ښځې نورې هم ورسره په شاته
سپت کې کېناستې، موټر همداسې په ریورس له کوره ووتو، مخه یې تاو
کړه او له ټولو موټرو مخکې کرار کرار روان شو، نورې موټرې هم ورپسې
روانې شوې او ورو ورو زمونږ له سترگو پنا شول.

د تره په کور مې یوه داسې خاموشي خوره شوه، چې د سپرې پکې ساه
بنده بنده کېده، میلمانه ورو ورو په کمېدو وو، ما او کمال د کراکری
سامان راټول کړ؛ په زرنج کې مو بار کړ او په خپل خاوند مو وسپاره. په
کور کې زما د تره دښځې دوه خورزې او زما خور لگیا وو، د قلا حوبلی یې
جارو کوله، د تره ښځه، مور مې او د کمال خاله درې واړه چې د لمر
وروستی وړانگې پرې لگېدې مخامخ په کټ کې خفه ناست وو، تره مې
چې اودس یې کړی وو، تشه لوټه په لاس د توت د ونې له خوا پورته شو،
په گڼه گیره یې لاس را تېر کړ، ماته یې را غږ کړ

لوظ (ناول)/63

- منصوره خويه ته دلته راشه!
- ها کاکا څه وايي؟ دواړه له کوره ووتو، د کور د دروازې مخکې يې، له لاسه ونيولم، دلته اودرېره، سترگې يې اوبلنې شوې، ورو يې وويل
- مننه خويه!! ته پوهېږې، د پلوشې د رخصتولو تر شېبې پورې مې سترگې په تا وې، چې خدای نا خواسته کوم غلط قدم وا نخلې، خو بيا باور مې هم درباندي دومره و چې په پوره ډاډ مې زړه ته تسلي ورکوله چې دا زما وراره دی، هېڅکله به کوم غلط اقدام نه کوي، زه پوهېدم چې ستا پلوشه خوښېږي، مينه ورسره لرې او پدې هم پوهېدم چې پلوشه هم تا غواړي، خو تاسو دواړو هرڅه د ماشومتوب له رشتې او ديو پښتون پلار له خولې د وتلي لوظ قرباني کړل، زه ستاسو گناهگار يم، خو باور وکه، له تاسو زيات زه زورېدلی يم، لاس يې را نه تاو کړ، ځان طرف ته يې جوښت کړم، ژوندی اوسې خويه!
- چې زما باور دې مات نه کړ او زما پښتني غرور دې په خپل ځای پاتې کړ، څه چې څو! د ماښام د لمانځه وخت دی. د تره سره مې يو ځای ډېره موده پس د کلي په لويې جومات کې د ماښام لمونځ وکړ، د جمعې ورځې په سهار مې کور ته د تگ لپاره ډېر ټينگار وکړ، مگر تره او د تره ښځې مې پرېښودو او له غرمې وروسته يې د تگ وويل، بهر د پټيو په پوله يواځې ولاړ ووم، چې موبایل مې وکړنگېدو، د جسمين زنگ وو، اوکې مې کړ يو څه په غوسه يې وويل:
- سلام! چرته يې؟ ته دې موبایل وگوره، څومره مسيحي مې درته کړي، په بې پروايۍ يې مې ورته جواب ورکړ
- مصروفه ووم!
- نو، چې مصروفه وې، يو ځل خو سپری وايي، چې مصروفه يم، زما دې سودا کړه!

لوظ (ناول) / 64

- ډېرې سودا گانې مه کوه، ژوندی يم، مړ نه يم! او که مړ هم شم څه دنيا را باندې نه وړانږي، په غوسه يې وويل
- Shut up (چپ) داسې خبرې مه کوه، گوره مړ کوم دې! ښه دا راته ووايه چې راغلی يې او که نه!
- نه! درځم له خيره مازيگر! په خدا شوه
- ښا!!! په خیر راشې جان مې! زه به دې په تمه يم
- قطع يې کړ، موبایل مې په گوتو کې څرخولو، چې بل زنگ راغی، مگر دا ځل نمبر نا آشنا وو، اوکی مې کړ.
- بلې! د شبیر غږ وو.
- چرته يې منصوره؟ زه دې په تمه يم، راءه کنه!
- ښه درځم، ته چرته يې؟
- کور کې يم، راءه!

د سمه ده، په ویلو مې موبایل قطع کړ او د شبیر د کور په لور وخوځېدم... شبیر سره تر ډېره ناست ووم، خوشحاله و، ویل يې چې د نسرین مور زمونږ د رشتې لپاره ها کړې ده او که خدای کول، لږ را جوړ شو، نو کوژده کوو، ددې خبر په اورېدو زه هم ډېر زیات خوشحاله شوم، دا چې غرمې ته یو څه وخت وو، شبیر سره یو ځای د خپل پخواني کور په لور وخوځېدم، هر څه هم هغسې وو، د کور په مخ کې د ولې په غاړه مې چې کوم، نیالگي کرلي وو، یو څه غټ شوي وو، یوه شېبه د خپل کور مخې ته ناست ووم، دې کور سره زما ټول ژوند او د ژوند ټولې خاطرې تړلي دي، شبیر هم چپه خوله ماته کتل، واپس له هغه ځایه د شبیر دوي د کور په لور وخوځېدو، غرمه مې د شبیر سره وکړه، بیا مې ترې اجازه واخسته د جمعې د لمانځه نه وروسته د ښار په نیت د تره له کوره ووتو.

لوظ (ناول)/65

درې نیمې بجې وې، کور ته ورسېدو، ډېر ستړی ووم، په کوټه کې مې
تکيې ته ډډه وهلې وه، موبایل مې را واخست جسمين ته مسیج وکړ

- سلام! شيبه وروسته جواب راغی

- علیکم، را ورسېدې؟

- هو، چرته یې؟

- کور.. ولې؟ ومې لیکل

- زړه مې تنگ دی، بیخي تنگ!! ونه چوي!! مسکی شوه!

- زه به دې ښه کم کنه! ومې لیکل

- هغه څنگه!!

- راشه، جان مې! زموږ کور خوا ته، ما وگوره، خپله به ښه شې، زړه نا زړه

مې ورسره ومنله، له کوره ووتم، د جسمين دوي د کور په طرف روان

شوم، په لاره ووم، د هر قدم په اخستو به مې ورته ویل چې دلته

ورسېدم او دلته ورسېدم، ویې لیکل، سمه ده جان مې! چې زموږ د

کور خوا ته ورسېدې، نو ماته مسیج وکه او لرې اودرېره، چې څوک

راباندې پوه نشي او ها رشتیا، ټول خپلوان مې وايي چې جسمين ډېره

ښکلې ده، هر څوک چې مې وويني، نو راباندې مټينېږي، خير دی

ما مه گوره، هسې نه چې راباندې مټين شې، په خندا مې وويل:

- دومره هم ښايسته نه یې نو، خپلوان دې غلط پوه شوي دي او يا هم د

هغوي ذوق ډېر بې خونده دی، چې ما غوندې حسن شناس دې

وگوري او د ښکلا تصديق دې وکړي، نو بيا سمه ده!!

- ښا!! چرته ورسېدې؟

- بس د کوڅې خوله کې يم، را ووځه!!

په دروازه مې سترگې گڼلې وې، د لاسي ساعت ثانيه گر په کراره مزل

کاوه، لکه وخت چې درېدلې وي، د دروازې د خلاصېدو غږ شو، دروازه

لوظ (ناول) / 66

خلاصه شوه، سپين، نرم، گرد مخ چې په خندا کې د اننگو ژوروالي يې د شاعر ددې بيت له مخې د جسمين ښکلا د ښکلا په معيار برابروله

چې وځاندي بارخو کې يې پيدا شي ژوروالي

پوره شي برابره په معيار د ښايستونو

په مړو سترگو کې يې دمعصوميت ځای شوځی نيولی وو، هک پک ووم، په ځان نه پوهېدم، داسې احساس مې وکړ، گوندې بيا مئين شوم او د جسمين خبره سمه وه، چې ما هر څوک وويني، نو په ما مئين شي، د هغې دا دعوه پر ځای ځکه وه چې خدای ورته يو داسې حسن ورکړی وو، چې په غره کېدو ارزېدو، جسمين له خندا شنه وه، لاس يې په هوا کې په داسې توگه خوزولو، چې د لاس گوتې او ورغوی يې ماته مخامخ وو، زه همداسې د دروازې په طرف ور روان ووم، چې يو دم جسمين دروازه بنده کړه، مخ مې واړو، د کوڅې په بر سر کې يو پهلوان وړوکی هلک روان وو، زما څنگ ته په راتگ يې سلام وکړ او د جسمين دوي د کور دروازه يې وټکوله، د موبایل سکرين ته مې وکتل، د جسمين مسیج و، ليکلي يې:

- جان مې! بس دی لارښه نور! دا چې راغی، دا مې وړوکی ورور دی.

زه هم بې حسه او بې دمه د کور په لوري لارم، حيران ووم، دې ته مې سوچ کاوه، چې يو څوک چې دومره ښايسته مخلوق پيدا کوي او دومره ښه ذوق لري، نو هغه به خپله څومره ښايسته وي.

* * *

ورځې شپې پرلپسې سبا کېدې، ورځ تر بلې مې د جسمين سره اړيکه خوړېدلې، جسمين به هره شيبه په جان، قربان بدرگه کولم، کله کله به مې شک پيدا شو، گوندې دا جينی د وخت تيری (ټايم پاس) لپاره ماسره اړيکه پالي او دا هرڅه يو تمثيل دی، خو بيا به مې بيرته پدې بد فکر خپل ځان ښه ډېر ورتلو، کله کله به مې ځان ته پيغور ورکړ او ځان به مې

لوظ (ناول)/67

ملامته کړ، چې ولې دې د پلوشې سره کړی لوظ مات کړ، له ځان سره مې اراده وکړه، چې زه به د جسمین په نظر کې ځان بد ثابتوم او چې په هره طریقه وي، د هغې زړه به له ځانه توروم، چې ما پرېږدي او پدې هم ښه پوهېدم، هغه کار تکراروم، کوم چې زما تره وکړ او مونږ ته یې په زړونو د عمرونو داغ را کېښود. نه پوهېږم چې دا احساس څنگه راکې پیدا شو؟! که څه هم ما یو ځل د بیلټون عذاب تجربه کړی وو، عادت وم، خو د جسمین لپاره مې زړه درد کاوه او په هغې مې دا درد نه لورېده، خو ما څه کړي وای، له ما سره بله لار نه وه، ځکه چې ما لوظ کړی وو او لوظ مې هم د یوه داسې چا سره کړی وو، چې ما د هر لمانځه په دعا کې له هرڅه زیات که څه غوښتي وو، نو هغه وه! ما جسمین ته وویل، چې زه نامزاد یم، لمړی خو جسمین دا خبره په ټوکو واخسته، خو وروسته وروسته مې دې حقیقت منلو ته راضي کړه، جسمین زما په دې خبره له ما ډېر زیات خفه شوه، تر څو ورځو یې نه مسیج وکه او نه هم زنگ! دا څو ورځې په ما لکه د قیامت تېرې شوې، ما هم پدې خاطر مسیج نه کاوه، چې پرېده هرڅه ختم شي، ځان مې ورځ تر بلې بد ایسیده، چې ولې مې د هغه چاسره داسې کار وکړ، چې زه ورته له ځانه زیات گران ووم، ما ته یې دومره حوصله راکوله، چې له ځانه به مې تمه پیدا شوه او گومان به مې وکړ، چې د هر کار کولو توان لرم او زما لپاره هر څه ممکن دي، بلاخره طاقت مې ونشو، بله ورځ مې ورته مسیج وکړ

- جسمین!! مسیج یې وکړ
- څه دي؟ ماته مسیج مه کوه، پلېزز! زه نه غواړم چې تا سره خبرې وکم.
- یو ځل زما خبره واوړه!! خیر دی، جسمین! مینه درسره لرم.

لوظ (ناول) / 68

- هو! ماته پته ولگېده چې څومره مينه راسره لرې! ما په تا څومره اعتبار درلود، څومره معصومه را ښکارېدې، ما له تا هېڅ دا تمه نشوه کولای، دومره غټه خبره دې، له مانه ولې پته کړه، ولې؟ ولې؟ ها اففف، بل مسیخ راغی

- گوره منصوره! ته نامزاد یې، له ما نه لاس واخله، زه نور نه غواړم، چې تا سره اړیکه وپالم، په تا که حق دی نو صرف او صرف ستا د نامزاد دی، زه نه غواړم چې د بل چا په حق کې ظلم وکړم.

څو نورې مسیجې مې ورته وکړې، خو جواب یې را نکړ، موبایل مې ناهیلې جیب کې واچو، یوه شېبه خو په خپل کړي کار پښېمانه ووم، ولې مې جسمین ته دروغ وویل، چې زه نامزاد یم، خو بیا مې فکر کاوه، چې ماته له هرڅه زیات د پلوشې سره کړې وعده مهمه ده او زه به د هغې سره کړې وعده هېڅکله ماته نه کړم، په عجیبه کشمکش کې را حصار ووم، نه پوهېدم، چې څه کوم او ولې کوم؟؟ سره لدې چې د پلوشې سره کړې وعده مې نشوه ماتولای، خو داسې یو چا ته مې ضرورت هم درلود، چې ما ته مینه راکړي؛ ما ته حوصله راکړي؛ زه ورسره د خپل ژوند لحظه لحظه او په هغو لحظو کې واقع کېدونکي ښې او بدې حادثې شریکې کړم. اراده مې وکړه، چې بیرته ورته وایم، ما درته دا هرڅه دروغ وویل، زه نامزاد نه یم، خو بیا مې فکر وکړ، که زه داسې وکړم، نو ښایي د جسمین باور په مکمله توگه راباندې ختم شي، هېڅ مې فکر کار نه کاوه، خو غوښتل مې چې هر څنگه وي، زه باید جسمین سره واپس اړیکه جوړه کړم، نو دا پرېکړه مې وکړه، چې دا د نامزادۍ ډرامه به غزوم او په اخره کې ورته وایم، چې زه د پلوشې پرېښودو ته تیار یم، خو ته صرف له ماسره د کوژدې لپاره ها وکړه، نو هم هغه وو، له جیبه مې موبایل را وویست

لوظ (ناول)/69

- اول مې ورته څو مسیجې وکړې، ځواب یې را نکړ، بیا مې زنگ ور وواهه،
زنگ یې را قطع کړ، مسیج یې وکړ:
- منصوره! زه ژاړم او ستا د لاسه ژاړم، ته پوهېږې ما درسره څومره مینه
لرله، خو ته... پلیمز مسیج مه کوه! پرېده چې وژاړم، شاید ځانته په
دا ډول سزا ورکولو له دې پیغوره خلاص چې تا غوندې پست انسان
سره مې مینه کړې، مسیج مې ورته وکړ:
- گوره ژاړې به نه! که نه نو مړه کوم دې!!
- راشه مړه مې که، لدې ژوند نه خو مرگ ښه دی. ورته مې ولیکل
- زه زنگ در وهم، اوکی یې که، غواړم خبرې درسره وکړم، ښې ډېرې
خبرې، راته یې ولیکل
- مه را وهه! زه نه غواړم درسره خبرې وکړم، ومې لیکل
- پلیمز!!! یو ځل!
- ښه سمه ده! ته زنگ مه را وهه، وروسته درته زه زنگ در وهم!
- ورته په تمه شوم، تر ماښامه یې زنگ ونه وهلو، مسیج مې ورته وکړ، چې
زنگ دې ولې ونه وهلو، نو په جواب کې یې سبا د زنگ وهلو وعده راکړه،
خو د سبا وعده بله ورځ او د بلې ورځې وعده بلې ته ځنډېده، جسمین
کورس هم پرېښود، یوه ورځ مې ورته مسیج وکړ، نو راته یې وویل، چې زه
نمبرې بدلوم، نور نو بس دی! ډېر عذر و زاری مې ورته وکړې، خو ویې
نه منله! په هغه شپه مې په یو بل نمبر ورته مسیج وکړ،
- سلام! جواب یې را نکړ! څو پرلپسې مسیجې مې ورته وکړې، بیا مې ورته
ولیکل: منصور ډېر بد هلک دی، هغه تا دهوکه کوي.... جواب یې
راکړ
- ته څوک یې چې زما منصور ته بد وایې، هر څه چې دی، تا ته یې څه!
ورته مې ولیکل

لوظ (ناول) / 70

- ته ډېره ساده يې! هغې درسره څه وکړل او ته اوس هم وايې زما منصور!
ته پوهېږې هغې تاته دروغ ويلي دي هغه نامزاد نه دی، له تا نه يې
د ځان د خلاصولو په خاطر يې دا هرڅه وکړل. په غوسه يې را وليکل
- منصور ماته هېڅ کله دروغ نه وايي، هغه نامزاد دی، نو پليز ما ته
مسيح مه کوه!! ورته مې وليکل
- پوهېږې! ما ته ليدلې يې، سمه پسته او نرمه يې، اففف نو! سخته مې
خوبښه يې، راځه له ما سره ياراننه وکه، چې ژوند درته جوړ کړم، هغه
بې چاره سره دي څه! ما سره کور، موټر، پيسه هر څه شته او بله دا
که د يوې ورځې خرچه مې منصور ته ورکم نو بسته مياشت يې بس
ده! بېرته يې راته وليکل
- پست انسانه! ته په کومو سترگو منصور ته ملگری وايې، ته پوهېږې!
ماته د منصور پاک زړه او معصومه څهره ستا له هر څه زيات ارزښت
لري او پاتې شوه د خرچې خبره! نو زما د نيمې ورځې خرچه که تا ته
درکم، نو ټوله مياشت دې بس ده، پوه شوې!؟
- نور مې ورته مسيح ونه کړ! فکر مې وکړ، چې بنايي زما پدې کار ماسره د
جسمين خواخوږي ډېره شي او يو ځل بيا به راسره د پخوا په څېر مينه
وکړي، شيبه وروسته يې زما خپل نمبر ته مسيح وکړ، بې له مقدمې يې
ليکلي وو:
- آصف پېژنې؟ ومې ويل
- هو زما ملگری او هم صنفی دی
- مننه! تا زما راز ښه پټ ساتلی وو، تا آصف ته زمونږ په باره کې هرڅه
وئيلي. ومې ليکل
- ما هېڅ چا ته هم زمونږ په باره کې نه دي ويلي!

لوظ (ناول)/ 71

- نو آصف پیریانو خبر کړ! هره خبره چې زما او ستا تر منځ شوې، هغې ته پته ده او زما نمبر هغه سره له کومه شو؟ ورته مې ولیکل:
- هغه زما ملگری دی، او هغه هېڅکله ماته دروغ نشي ویلای
- ښه نو مطلب دا چې زه دروغ وایم!
- نه ته دروغ نه وایې! زه یې معلومات کوم، که همداسې وي، نو زه به د آصف سره گورم، مسیج راغی
- د خلکو سره کتل پرېده! داسې وکړه چې همدا اوس زما نمبر ډیلیټ که، څنگه چې ته پست او بې غیرته یې همدغسې دې ملگری هم دي، ماته نور نه مسیج وکړې او نه زنگ باي!
- مسلسل مې ورته زنگونه ووهل، خو نمبر یې بند راتلو، په دا شپه مې تر سهاره هېڅ خوب ونه کړ، سهار وختي چې له خوبه پاڅېدم د هرڅه د مخه مې د جسمین نمبر ته زنگ وکړ، خو بیا یې هم بند ښودلو.
- د یوې لنډې رخصتۍ وروسته د پنځم سمستر د پیل لمری ورځ وه، پوهنتون ته لارم، ټوله ورځ مې د درس په ځای ساعت په ساعت د جسمین نمبر ته زنگ واهه، خو بند و، حیران وم چې څه وکړم؟ داسې احساس مې کاوه، گوندي کوم غټ شی را نه ورک وي. څو ورځې همداسې تېرې شوې، بله ورځ مې نمبرې اړول را اړول، په موبایل کې مې د جسمین د پلار نمبر چې یوه ورځ یې را ته پرې زنگ وهلی وو، پام شو، لومړی خو مې زړه وکړو چې راشه زنگ ور ووهه، بیا مې فکر وکړ چې که زنگ ور ووهم، نو څه ورته ووايم؟ یو بل فکر پیدا شو، په کورس کې زموږ یوه بله صنفی وه، مرضیه نومېده، په مسیج کې مې ولیکل
- سلام کاکا! زه د جسمین د کورس صنفی مرضیه یم! د جسمین نمبر دا څو ورځې کېږي کار نه کوي، ورته ووايه چې زما دې نمبر ته زنگ ووهي!

او د جسمين د پلار نمبر ته مې ولېرلو. مازيگر مهال وو، چې په يوه نا
اشنا نمبر زنگ راغی اوکی مې کړ

- بلی! سلام! له هغې خوا غږ راغی، جسمين وه!

- تا ولې زما د پلار نمبر ته مسیج وکړ ها؟! بې غیرته پدې کار دې! آینه
کې مسیج ونه کړې! که ودې کړو نو خیر به دې نه وي او ها زه نمبر
نه لرم، دا نمبر د بل چا دی، چې زنگ ورته ونه وهې! بای.

موبایل یې قطع کړ، جسمين که هر څومره راته بد رد ویل! بد را باندي
نه لگېدل، زه پوهېدم که دهغې پر ځای هر څوک وای، همداسې یې کول!
زه د همدې قابل ووم، پرلپسې مې ورسره ډرامې کولې. دا نمبر مې هم له
ځانه سره ثبت کړ. ما داسې فکر وکړ، نمبر د جسمين دی او ما ته یې
ددې لپاره چې زنگ ور ونه وهم، دروغ وویل، ما هم تر دوه هفتو هېڅ
زنگ ونه وهلو، زړه مې نه کېده، یوه ورځ د ملگرو سره په چکر وتی ووم،
په ښار کې مې هو بهو لکه د جسمين نجلی ولیده! په هم هغه وروستي
نمبر چې زنگ یې پرې را وهلی وو مې ورته زنگ وکړ، خو بند وو، لږ
وروسته مې بیا زنگ وکړ، خو دا ځل یې مصروف وښودو، گومان مې وکړ
چې زما نمبر یې په تور لست کې اچولی، نو له یو ملگري مې د هغې
موبایل واخست، نمبر مې ډایل کړ، خو پدې نمبر یې هم مصروف وښود،
پوه شوم، چې حتماً په موبایل یې reject unknown call on کړی یا په
عامه اصطلاح یو طرفه کړی یې وو، له خپل نمبر نه مې ورته مسیج وکړ
- سلام! بازار کې څه کوې؟

تر ډېره په تمه وم، خو جواب یې رانغی، بله ورځ مې بیا ورته مسیج وکړ،
مانه نام ناوخته وو، کور کې ناست ووم چې په هم هغه نمبر زنگ راغی،
په کوم مې چې په وروستي ځل د جسمين سره خبرې کړې وې، اوکی
مې کړ: هلک وو

لوظ (ناول)/73

- بلی اوری؟!

- هو مهربانی!

- منصور یی؟

- هو منصور یم، ولی؟

- گوره دې نمبر ته مسیجې مه کوه، ما ته جسمین وویل چې دا مې د کورس صنفی دی، ما ته مسیجې او زنگونه کوي او په عذابوي مې، ما چې څه وینا ته خوله جووړوله، خبرې یې په خوله کې را وچې کړې، آینه کې دې نمبر ته زنگ ونه کې، کنه نو له ځمکې وي او که له اسمانه پیدا کوم دې او حساب درسره کوم، پوه شوې د خدای په امان!

موبایل یې قطع کړ، خدای شته د جسمین دې کار سخت زور راکړ، خو ځان مې بیا هم ملامته کړ، ځکه دا هرڅه زما د دروغو نتیجه وه، پرې پنبېمانه هم ووم، خو پنبېمانی هېڅ گټه نه کوله، د ژوند لوبه کې مې یو بل داو هم بایللی وو، که څه هم دا داو ما گټلی شو، خو زما د یو غلط قدم له امله هر څه ختم شو! هر څه... له موبایله مې د جسمین نمبرې چې تر اوسه مې په دغه تمه ساتلې وې، بنایي کومه ورځ یې واپس فعال کړي او زه ورته زنگ ووهم، د پلار نمبر یې او دا اوسنی نمبر، ټول مې دیلیټ کړل او له ځانه سره مې وعده وکړه، چې له دې وروسته به په ژوند کې هم له جسمین سره اړیکه ونه پالم او که په غلطه کې ورسره مخ هم شم نو لکه د شاعر خبره

داسې به تېر شم لکه ما چې پېژندلی نه یې!

لوظ (ناول) / 74

ورخ تر بلې عادي کېدم، سهار به پوهنتون ته تلم، ماسپښين به کورس ته، پاتې وخت به مې په مزدورۍ کې تېراوه، يوه ورځ راته پروېز په ټوکه کې وويل:

- منصوره! ځان و خوځوه له خيره، چې کوژده درته وکړو! په موسکا مې ور غبرگه کړه.

- بچيش! پرېږده چې د مجردۍ د ژوند نه خوند واخلو چې کوژده او واده مو وکړ، نو دا مزې به بيا نه وي.

په همدې شپه مې راته مور هم څو ځل د کوژدې خبره تکرار کړه، حيران وم چې نن څنگه دا خلک د کوژدې لپاره ټينگار کوي؟! مور ته مې وويل.

- مورې پوهنتون مې خلاص شي، يو ښه ځای کې وظيفه واخلم، بيا به له خيره کوژده هم وکم او واده هم.

- سمه ده! څنگه چې ستا خوښه وي.

دشپې راته خوب نه راتلو، ويښ وم، له ځانه سره مې فکر کاوه چې ما هم عجيبه ژوند وکړ او لایې هم کوم، ما شومتوب، زلميتوب، مينه، ناکامي، بيا مينه، د مينې بايلل..... له ځانه مې وپوښتل:

که چرته خدای پاک له دې ټولو پړاوونو يو پړاو درکول غواړي، نو ته به کوم پړاو او دور خوښ کړې، اکثره خلک خو چې کيني، نو له خدايه ماشومتوب غواړي، نو ته به څه غواړې؟ بېرته مې د ځان په ځواب کې

وويل: زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم چې مې پکې د پلوشې سره د مينې سپېڅلې اړيکه پاللې، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم، په کومو کې مې چې د پلوشې سترگو ته کتلي، زه به د هغه شېبو

تکرار له خدايه وغواړم، په کومو کې مې چې د پلوشې د مينې په نوم اوشکې تويې کړي، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم! په کومو کې مې چې پلوشه له خدايه غوښتې، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه

لوظ (ناول)/75

وغوارم! په کومو کې چې زه پلوشې له خدایه غوښتی یم او بلاخره زه به د هغه شېبو تکرار له خدایه وغوارم چې پلوشې زه او ما پلوشه یاده کړې. د شپې ناوخته وو، ساعت ته مې وکتل، دولس نیمې بجې وې، پاڅېدم، اودس مې وکړ، لمونځ مې وکړ، دعا ته مې لاسونه لپه کړل، له سترگو مې ښې ډېرې اوبښکې وڅخولې او ومې ویل: خدایه! ته هغه ذات یې چې اور دې ابراهیم^ع ته گل گلزار کړ؛ ته هغه ذات یې چې د کب په گېډه کې دې یونس^ع تر لسگونو ورځو ژوندی وساته؛ ته هغه ذات یې چې اسماعیل^ع دې د چرې د خولې نه ژوندی وویست: ته هغه ذات یې چې ماشوم یوسف^ع دې په کوهي کې ژوندی وساته، خدایه! یواځینې ذات ته یې چې هر ناممکن ممکن کولای شې، خدایه! د دنیا د هر نعمت نه مخکې راته پلوشه راکه او بیا نور نعمتونه!

یوه شیبه همداسې په جای نماز ناست ووم، خوب مې راغی، جای نماز مې قات کړ، یوې خواته مې کېښود او په خپل ځای وغځېدم. سهار ناوخته لمونځ قضا له خوبه پاڅېدم؛ چای مې وڅښلو؛ پوهنتون ته لاړم، د پوهنتون له رخصتېدو وروسته مې په رکشه کې یو څه فرق وو، مستري ته مې اودروله، نزدې ماسپښین وو چې کار پکې خلاص شو، کور ته لاړم، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې رکشه وویسته، همسایه گانو کره مو یوه ډله میلمانه راغلي وو، هغوي غوښتل چې لارشي کور ته، کور یې په کونړ کې وو، له ما یې وغوښتل چې د کونړ تر هډې یې ورسوم، ما هم ورسره ومنله، هغوي مې رکشه کې کېښول، په مخابراتو چوک کې ووم چې یو ناڅاپه د یوې درنې چاودنې غږ شو، ټول ښار کې یو ډول شور جوړ شو، خلکو وارخطا وارخطا یو او بل منډې جوړې کړې، د دنگو پلازو له شا لوگي پورته شول، په څو شېبو کې د ښار فضا د امبولانسو او رینجرو اوازونو ونيوله، د بهسودو پل ته نا رسیده را څخه یو سپین ټوډي موټر مخکې شو،

لوظ (ناول) / 76

د وینو او غوښو قطرو سپینه ټوډي داسې پوښلې وه، لکه گلفوش موټر چې په گلانو وپوښل شي، ناسته سوارلۍ مې د کونړ تر هډې ورسوله، له هغې خوا په واپسۍ کې مې په لاره لاره د خلکو له خولې اورېدل، چې وئیل یې، چاودنه د حج اوقافو په رئیس شوې او تر اوسه د مړو او ژونديو څه پته نه لگي، موبایل ته مې زنگ راغی، مور مې وه، وارخطا یې وویل.

- شکر چې ښه یې، غږ مې واورېد؛ نو سودا مې شوه، چرته یې زر کور ته راشه! کور ته لارم، د مور مې او وږمې رنگ لا اوس هم ځای ته نه وو راغلی، مور مې له سره دپنځوسو افغانیو لوټ تاو کړ او همسایه ماشوم ته یې ورکړ، تلویزون مې چالان کړ، په خبرونو کې یې وئیل چې چاودنه کې د حج اوقافو رئیس او دوه کسه نور وژل شوي، تلویزون مې بند کړ، په کراره مې وویل: خدایه ته پدې وطن ورحمېږې، مور مې موبایل راوړ، منصوره ته واخله موبایل ته دې زنگ دی، اوکی مې کړ، کمال وو.

- سلام! کماله ښه یې! کمال بې له دې چې د سلام جواب راکړي، وویل

- منصوره! شاکر شهید شو، په حیرانۍ مې وپوښتل

- څه! شاکر!!!... جنازه یې څه وخت ده؟

- مازیگر پنځه بجې! ځان ورته را ورسوی! مور ته مې وویل، زر زر ځان

تیاروه، چې څو کلي ته! دغسې واقعه شوې ده، مور مې ددې خبر

په اورېدو ډېر زیات وځورېده او یوه شېبه یې ښه ډېر و هم ژړل،

خدای شته زما زړه هم ډک شو او غریو نیولی شوم.

څلور نیمې بجې وې؛ گڼه گونډه جوړه وه، د کلي د لویې هدیرې څخه یوه

ډله ځوانان بېلچې او کولنگونه په اوږه را روان وو، د کلي ملک ترې

وپوښتل:

- هلکه قبر مو برابر کړ؟ متیور ځوان ځواب ورکړ،

- هو ملک صیب برابر دی.

بېلچه یې له اوږې ښکته کړه، ماشوم ته یې غږ وکړ، ته راشه دا ونیسه، چې زه اودس تازه کړم. ډله ډله خلک جنازې ته را روان وو، د جنازې له لمانځه وروسته مو مړی تر قبره ورسولو، ډېری ډېری خاوره مو پرې انبار کړه، هغه مو هم هلته پرېښود او ټول ترېنه د خپلو کورونو په لور وخوځېدو، تره مې، کمال، د شاکر پلار ټول ډېر زیات خفه وو، د دوي د خفگان په لیدو خدای شته ما ته هم سمه ژړا راغله، خو بیا مې ځان کنټرول کړ او هغوي ته مې هم حوصله ورکول پیل کړل. د تره کور کې مې د ویر او ژړا غږونه لا هم وو، کور ته له رسېدو وروسته، له هرڅه د مخه مو د کمال دوي ډېره د فاتحې لپاره جوړه کړه، خلک را تلل او تلل، تر ناوخته دې لړی دوام درلود، له لړې ځایونو څخه د راغلو میلمنو لپاره مو د ډوډی بندوبس کړی وو، له ډوډی خوړلو وروسته مو په حجره کې د میلمنو لپاره د خوب ځایونه جوړ کړل، زه، کمال، تره مې او د کمال ماما په کور کې دننه د کمال په خونه کې ویده شو، خوب چرته و، خو بس تر سهاره مو شپه سبا کړه، سهار وختي ملا اذان پاڅېدو، په حوډلی کې ډېرې ښځې ښکته پورته کېدې، چا چای کاوه، چا لوټه په لاس چهار اندام کاوه، مونږ د لمانځه لپاره جومات ته لاړو، له لمانځه وروسته مو سپارې واخستې، د شاکر په قبر مو تلاوتونه وکړل او ثوابونه مو د هغه روح ته وبخښل، زمونږ نه وروسته سپارې په لاس د ښځو ډله راغله، پلوشه هم وه، سترگې یې له ژړا سرې وې، د شاکر د قبر په خوا کې یې دخپلې مور په زنگانه سر اېښی وو او ژړل یې، له سبق او دعا وروسته په کرار کرار ټولې د کور په لور وخوځېدې.

د دریمې له خیرات وروسته، خلک ټول خپلو کورونو ته د تگ په نیت رخصت شول، مونږ هم رخصت واخست، غرمه مهال د ښار په موټر کې

لوظ (ناول) / 78

کېناستو، دا چې په لاره یو څه رش وو، نو لږ په ځنډ کور ته ورسېدو،
مانښام نږدې و چې پروېز زنگ و کړ، اوکی مې کړ؟

- بلی! پروېزه ښه یې؟

- هو، منصوره! ته ښه یې؟ صحت دې ښه دی، د کلي نه راغلي یاستی؟

- هو راغلي یو!

- ښه سمه ده، لږ کار مې وو درسره! ته راشه کنه بهر را ووځه! بهر ووتم،

پروېز ولاړ وو، له سترې مشي وروسته یې راته وویل:

- منصوره! که خیر وي، نو له رکشې مې خلاص کړې! په حیرانی مې

وېوښتل

- هغه څنگه؟

- بس له خیره ته به یو کار وکړې، چې پوهنتون ته به لاړشې، ځان به د

ورځني کلاس نه شپني کلاس ته تبدیل کړې، زمونږ د بانک منیجر

زما ملگری دی، هغه سره مې ستا په اړه خبره کړې، خالي بست مو

اعلان کړی، امتحان به له خیره ورکړې، د انټروي لپاره دې مرکزي

څانگې ته غواړي، مشکل نشته، مدیر صیب درسره همکاري کوي،

انشا الله چې ته به هم زمونږ همکار شې.

رښتیا هم همداسې وشول، د مدیر په همکاري په ازموینه کې بریالی

شوم، له ازمویني وروسته کابل کې، په مرکزي څانگه کې یې را څخه

انټروي واخسته، د څو ورځو له تړینګ وروسته ما هم په بانک کې د

صراف په توگه دنده پیل کړه، رکشه مې په یوه بارگین کې د خرڅ لپاره

ودروله، څو ورځو کې هغه هم خرڅه شوه، پیسې مې خپل اکاونټ ته جمع

کړې، ورځ تر بلې مې وضعیت ښه کېده، د ژوند په خوند ایله پوه شوم،

سهار به پاک کالي او غوړ کاکل له کوره ووتم، په بانک کې به مې دریشي

لوظ (ناول)/79

وکره، څلور بجې به چې له کاره ووتم، سیده به پوهنتون ته لارم او له هغه ځایه به کور ته تلم.

د شېرم سمستر فاینل امتحانونه وو، سخت په عذاب ځکه ووم چې د شپې به مې درس وئیلو، سهار به وظیفې ته تلم او له وظیفې وروسته به پوهنتون ته. وروستی ازموینه مو وه، له ازموینې وروسته ملگرو یو بل ته څلورم ټولگي ته د تگ مبارکیانې ورکولې، زما په شمول ټول ډېر زیات خوشحاله وو، د ماسخوتن ډوډی مو په شریکه د یو ملگري په حجره کې خوږه او له هغه ځایه هر څوک د خپل کور په لور وخوځېد.

* * *

دا چې یو څه سترې ووم، کتاب مې یوې خوا ته کېښود، مور مې د تره د ښځې سره خبرې کولې، د خبرو منځ منځ کې به یې یو سوړ اسوبلی وکړ، له مور وروسته مې موبایل وړې خور واخست، د تره ښځې سره یې خبرې وکړې، بیا یې ورته وویل چې پلوشې باجي ته ورکړه، وږمه له کوتې بهر ووته، مور مې په خوا کې کېناسته، ومې پوښتل

- مورې څه خبره ده، خپر خو به وي؟

- خپر چرته دی، پلوشې بې چاره ته مې زړه خفه دی، خسر یې د شاکر ورور ته ودول غواړي، خو هغه هلک خوښه نه کوي، آه بې چاره گی!
زړه کې مې ناڅاپه یوه ډېره عجیبه خبره وگرځېده.

- مورې! پلوشه ما ته وغواړه، پدې خبره مې مور ډېره زیاته حیرانه شوه، لومړی خو یې فکر وکړ چې زه ورسره ټوکې کوم، خو وروسته چې پوهه شوه زه جدي یم، نو سوړ اسوبلی یې وکړ.

- پلوشه د هغوي کونډه ده، هغوي به یې راسره چرته ومني، ومې ویل مورې!

لوظ (ناول) / 80

- چې د شاکر ورور يې نه کوي، نو هغې ته يې خو په زوره ډولې کې نشي کېنولې، خبر ده يوځل مې د تره سره خبرې وکړه چې هغه څه وايي؟ مور مې راسره ومنله، سهار مې د کمال نمبر ته زنگ وواژه، مور مې د پلوشې مور ته ددې خبرې يادونه وکړه، هغه پدې خبره ډېره زياته خوشحاله شوه، تره مې هم رضایت وښوده، خو ويل يې چې يو ځل به د پلوشې د خسر سره پدې هکله مشوره وکړم، ځکه چې د پلوشې په اړه د پرېکړې حق له ما هم زيات د پلوشې د خسر دی. په سبا ورځ مې تره زنگ وکړ، مور ته مې موبایل ډبل اوکی کړ، څو زه يې هم خبرې واورم. تره مې له سلام او لنډو خبرو اترو وروسته وويل

- ورپنډارې ما خو د پلوشې د ماما سره خبره شريکه کړه، هغه ډېر زيات خوشحاله شو او ويل يې چې منصور هم زما د ځوې په شان دی، بس څنگه چې ستاسو خوښه هم هغسې وکړئ.

وزرې نه وې، چې الوتې وای! دومره خوشحاله ووم، په منځ حويلې کې ورته ښه تاو را تاو شوم، مور مې زما په ليدو دومره وخنډل چې ځای په ځای کېناسته، له خدا شنه وه، ويې ويل

- بس که نو! خدای دې انصاف روزي که، زه خو دې له خدا مړه کړم! بس له خپره سبا ورځو، تره دې ويل، چې د کوژدې مراسم به ساده شان ترسره کړو او واده سره به بيا گورو، ما ټينگار کاوه چې کوژده به هم ښه په ډنگ ډونگ کوو او واده هم، خو مور مې وويل چې د شاکر ډېر وخت نه دی شوی، خبر دی، کوژده به لږه په ارامه وکړو، واده کې ستا خوښه. ومې ويل سمه ده مورې!

په سبا مې له بانکه دوه ورځې رخصت واخست، پروېز هم زما په خاطر رخصت وکړ او د پروېز په موټر کې ټول يوځای کلي ته لاړو، د کوژدې مراسم مو د خپل د کلي په کور کې ترسره کړل.

لوظ (ناول)/ 81

له مراسمو وروسته پروېز دوي او نور ټول میلمانه لاپل، مونږ د شپې د تره کره لاپرو، شپه مو هلته وه! تره مې ويل:

- بس چې هر وخت مو خوښه وي، واده وکړئ، خو ما بيا وويل:
- دا څو مياشتې دي، له خيره له پوهنتونه فارغېږم، بس چې فارغ شوم، نو هر څه به وشي.

تره مې هم په همدې خبره راسره خوښه وکړه، په سبا سهار له چای څښلو وروسته، مې خاله دوي احوال راولېږه چې ډوډی مې درته کړې، د غرمې هلته وو، د شپې لپاره د شبیر په ډېر ټينگار د شبیر دوي کره لاپرو، شپه مو هلته وکړه، سهار وختي مو له هغوي خدای په امانې واخسته او د ښار په لور وخوځېدو. مور دوي مې کور ته ورسول او زه خپلې وظیفې ته لارم، په بانک کې مې ټولو همکارانو د شیرینۍ غوښتنه کوله، د ماښام ډوډی لپاره مې ټول دعوت کړل، دا چې مونږ حجره نه لرله، نو د پروېز دوي حجره کې سره راټول شو، له ډوډی وروسته تر ناوخته مو ښې ډېرې غوړې وکړې او نا وخته د شپې ټول د خپلو کورونو په لور وخوځېدل.

* * *

ما مې د ژوند د دوه ډېرو لویو خوښیو راتگ ته شپې شمارلې، د پوهنتون فراغت او د پلوشې وصل. دا د هر چا ارمان وي چې له پوهنتونه فارغ شي او له فراغت وروسته یې د هغه چا وصال نصیب شي چې د خپل لالي د فراغت لپاره یې په زیارتونو جنډې او نذراني منلي وي.

د ځینو خو د پوهنتون فراغت په نصیب شي، خو چا یې چې په خاطر لوپټه په زیارت غوړلې وي په نصیب نشي. ځیني بیا زما په شان په بخت ډېر زورور وي او خدای ورباندې خپل خاص رحم کړی وي، له پوهنتونه هم فارغ شي او هغه یې هم په نصیب شي چې ورته په تمه وي!

لوظ (ناول) / 82

انتظار تمام شو، هغه ورځ هم راغله، چې د فراغت غونډې لپاره يې په پوهنتون کې له مونږ څخه پيسې ټولې کړې، يکشنبې ورځ د ښار په يوه عصري هوټل کې د فراغت غونډې د ترسره کېدو تصميم ونيول شو، ما مې هم ملگري او خپلوان د يکشنبې په ورځ، فراغت غونډې ته د راتگ په موخه را وبلل، يو شمېر نژدې خپلوان مو د يکشنبې له شپې راغلي وو، د يکشنبې په سهار، وختي له خوبه پاڅېدم، شبير، زه، کمال او پرويز څلور واړه لاړو، سقاوه مو وکړه، ما مې د فراغت لپاره کړي، سپين کالي او تور واسکت واغوستل په منډه مو يو گوټ چای وڅښلو او د پروېز په گلپوش کړي ټوډي موټر کې د هوټل په لور وخوځېدو، تره دوي مې او يو شمېر نور کليوال په يوه بل موټر کې په مونږ پسې راغلل.

گل غاړې، گل پاشان زر ورق يو خوندوره فضا د هوټل مخې ته دالان کې جوړه وه، چا تصويران ويستل، څوک يو بل ته غاړې وتل او مبارکيانې يې ورکولې....

زمونږ د يو ملگري پلار چې ما څارلو، خپل ځوې ته غاړې وتلو، ښکل يې کړ، په سترگو کې يې دخوښۍ اوښکې وځلېدې، د خپلو اوښکو د پټولو په نيت يې سترگې واړولې او غلې شان يې په سپين گل کړي رومال پاکې کړې.

تره مې دومره ونازولم، چې د پلار د نشتون هېڅ احساس يې رانکړ، کور ته په رسېدو مې مور بې واره څو څو ځل په سر ښکل کړم، د کلي نه راغلو ترور گانو مې په سر د چاکلېټو او چارمغزو باران وکړ، چې وړو ماشومانو يې د نيولو لپاره يو ټيل ما ټيل جوړ کړل او زمونږ په پښو کې سم ورغړېدل. خاله مې چې زما له مورې مشرې وه، داريا راوخسته او يو ښه مست سيل يې وکړ، غرمه مهال له ډوډۍ خوړلو وروسته مو خپل خپلوان وار په وار يو يو رخصت شول او د خپلو کورونو په لور لاړل. تره دوي سره مې د مخه

لوظ (ناول)/83

ښې په وخت کې مور تره ته وويل چې له خېره چهار شنبې ورځ نېټې اېښودلو لپاره راځو، تره مې په خندا ورغبرگه کړه: په خیر راشئ ستاسو خپل ځای او خپله لور ده.

د چهار شنبې ورځ وه، سهار مهال کلي ته لاړو، د تره دوي سره مو د واده نېټه د بلې میاشتې اول تاریخ کېښوده او له هغه ځایه د راتگ وروسته مو د واده لپاره تیاریانې شروع کړې، کور مو چونه کړ، سودا گانې مو واخستې، جامې مو وکړلې، کارتونه... خو بس واده وو، نو! دا هرڅه په یواځې ځان زما له وسې پوره نه وو، نو شبیر، پروېز او کمال درې واړه بې چاره گان مې ښه ډېر په عذاب کړل.

د پنج شنبې ورځ وه، سهار وختي مې کمال ته هغه څه چې په کلي کې ضرورت وو، واخستل او ومې لېږل، چې په دې کار مې تره په تلیفون کې ښه ډېر ورتلم.

* * *

د ډوډۍ د مراسمو له خلاصېدو وروسته د ډولۍ راوړلو په نیت د خپل کلي په لور وخوځېدو، په لاره پروېز خپله هم ډېر احتیاط کاوه او نورو هلکانو ته یې هم هر ساعت تاکید کاوه چې احتیاط کوئ، ډېر په طبیعت او حوصله کلي ته ورسېدو، دېره جوړه وه، کلیوال او ځیني د جینۍ له طرفه خپلوان مو ناست وول، له سترې مشي او روغېر وروسته ټول په کتونو کې کېناستل، ملا صیب نکاح وټرله، له نکاح وروسته کمال له لاسه ونيولم، کور ته یې ننویستم، د ښځو یو هله گوله جوړه وه، چا پیسې شپنډلې؛ چا چاکلېت، څو جینکۍ په مخامخ برنډه کې زمونږ په ننداره ولاړې وې، زه او پلوشه یې په کټ کې کېښودل د تخت شانی د مراسمو له ترسره کېدو وروسته، گلفوش موټر خوېلۍ ته راننوت، پلوشه چې سلگۍ یې وهلې له لاسه مې ونيوله او د موټر په دوهم سیټ کې مې د مور او

لوظ (ناول) / 84

ترور تر منخ کښوله، زه په مخکې سېټ کې کښاستم، پروېز موټر ته کښاست، موټر يې له کوره وويست، په کرار روان شو، ما د موټر په څنگ شیشه کې تره ته کتل چې د خپل کور مخکې ولاړ و او همداسې يې زمونږ موټر ته کتل، د کوڅې د آخر سر په گولايي کې موټر تاوو شو، پوخ سرک ته وختو، پروېز زما سترگو ته وکتل، ټيپ ته يې لاس وغزو او په ټيپ کې د لگېدلې سندرې غږ يې لوړ کړ.

نری يې پانې، شا ليلا ونه د بادام

مزه کوينه

شا ليلا ونه د بادام

پای

21/4/2020

د چهار شنبې شپه 10:40

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**